

เบญจบรรณ

บทที่ 10

โยเซฟและพี่น้องของท่าน

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ในการศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่มุขนานาน ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมด้วยพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
โครงสร้างและเนื้อหา	2
ความร่ำรวยของอัครปีตา (ปฐมกาล 37:2-36)	3
โยเซฟเป็นที่เกลียดชังของพี่น้อง	3
พี่ชายขายโยเซฟ	4
การที่โยเซฟถูกมองว่าเป็นภัย (ปฐมกาล 38:1-41:57)	5
ความบาปของยูดาห์ในคานาอัน (ปฐมกาล 38:1-30)	5
ความสำเร็จของโยเซฟในอียิปต์ (ปฐมกาล 39:1-41:57)	6
การคืนดี และการกลับมาพบกัน (ปฐมกาล 42:1-47:12)	7
การเดินทางครั้งแรก (ปฐมกาล 42:1-38)	7
การเดินทางครั้งที่สอง (ปฐมกาล 43:1-45:28)	8
การเดินทางครั้งที่สาม (ปฐมกาล 46:1-47:12)	9
การปกครองด้วยความเมตตาของโยเซฟ (ปฐมกาล 47:13-27)	10
ความกลมเกลียวของอัครปีตา (ปฐมกาล 47:28-50:26)	10
การจัดการภารกิจครอบครัวของยาโคบ (ปฐมกาล 47:28-50:14)	11
การจัดการภารกิจครอบครัวของโยเซฟ (ปฐมกาล 50:15-26)	11
ประเด็นเน้นหลัก	13
จุดเน้นที่ปรากฏร่วมกัน	13
พระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล	14
ความภักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้า	14
พระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล	16
พระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอล	16
จุดเน้นพิเศษ	17
เอกภาพของชนชาติ	18
ความหลากหลายในชนชาติ	21
สรุป	25
วิทยากร	26
อภิธานศัพท์	27

เบญจบรรณ

บทที่ 10

โยเซฟและพี่น้องของท่าน

บทนำ

เมื่อถึงเวลาที่จะส่งมอบทรัพย์สินสมบัติจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง พี่น้องในตระกูลมหาเศรษฐี ที่มีทรัพย์สินสมบัติมหาศาล มักต่อสู้แย่งชิงกันเพื่อรับมรดกก่อนโตที่สุด ต่อให้เป็นพี่น้องที่ครั้งหนึ่งเคยรักกันอย่างมาก ก็สามารถแตกแยกกันได้ และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถรื้อฟื้นสายสัมพันธ์แห่งความรักนั้นขึ้นใหม่ได้ หนังสือปฐมกาลได้สอนเราว่า นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นในครอบครัวของอัครบิดรของอิสราเอล คือ โยเซฟ และบรรดาพี่น้องของท่าน การแก่งแย่งกันเหนือมรดกของบิดา คือยาโคบ กลายเป็นความขมขื่นอย่างมาก ถึงขนาดที่ดูเหมือนจะไม่มีทางคลี่คลายได้ แต่ตามที่เราจะเห็นในบทเรียนนี้ พระเจ้าทำให้โยเซฟ และพี่น้องของท่านได้คืนดีกัน และได้รื้อฟื้นสายสัมพันธ์แห่งความรักของพี่น้อง การคลี่คลายปัญหานี้ ปู่ทางสำหรับความสัมพันธ์ท่ามกลาง 12 เผ่าของอิสราเอลตลอดยุคพระคัมภีร์เดิม และยังคงนำทางความสัมพันธ์ท่ามกลางผู้ติดตามพระคริสต์ในยุคปัจจุบันด้วย

บทเรียนใน เบญจบรรณ ของปฐมกาลส่วนนี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ “โยเซฟ และพี่น้องของท่าน” เราจะศึกษาอย่างละเอียดพอสมควรในปฐมกาล 37:2–50:26 ซึ่งเป็นเรื่องราวของความสัมพันธ์อันยุ่งยากของโยเซฟ และบรรดาพี่น้อง

ก่อนจะดูหัวข้อหลัก ก็จะเป็นประโยชน์มาก หากเราจะทบทวนเนื้อหาพื้นฐานของหนังสือปฐมกาลก่อน ในบทเรียนที่ผ่านมา เราได้เห็นว่าปฐมกาลนั้น แบ่งออกเป็นสามส่วนหลัก แต่ละส่วนได้รับการออกแบบให้สื่อสารกับผู้รับสารดั้งเดิมชาวอิสราเอลของโมเสสด้วยวิธีการเฉพาะ ส่วนที่หนึ่งเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ในปฐมกาล 1:1–11:9 ในส่วนนี้ โมเสสแสดงให้ชาวอิสราเอลเห็นว่า การที่พวกเขาถูกเรียกให้ไปยังแผ่นดินคานาอันนั้น ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ตั้งแต่แรกสุดที่พระเจ้าได้กระทำในประวัติศาสตร์โลก ส่วนที่สอง บันทึกประวัติศาสตร์ของอัครบิดรยุคแรก ในปฐมกาล 11:10–37:1 ในส่วนนี้ โมเสสอธิบายว่า ชีวิตของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบนั้น ได้สื่อประเด็นต่าง ๆ ถึงชาวอิสราเอลที่กำลังมุ่งหน้าไปยังแผ่นดินพระสัญญาอย่างไร และส่วนที่สาม หรือประวัติศาสตร์ของอัครบิดรยุคหลัง ในปฐมกาล 37:2–50:26 เล่าเรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน ซึ่งเป็นจุดเน้นของบทเรียนนี้

ตามที่เราจะได้เห็น จุดประสงค์ของโมเสส ในปฐมกาลส่วนนี้เกี่ยวข้องกับบทเรียนมากมาย สำหรับผู้รับสารดั้งเดิมของท่าน แต่โดยรวมแล้ว ...

เรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่านได้สอนเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลว่า พวกเขาจะต้องอยู่ด้วยกันอย่างกลมเกลียวอย่างไร เมื่อพวกเขาต้องเผชิญกับภารกิจในการพิชิตและตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินพระสัญญา

บทเรียนเรื่องโยเซฟ และพี่น้องของท่าน จะแบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก ในส่วนแรก เราจะตรวจสอบโครงสร้าง และเนื้อหาของบทเหล่านี้ เพื่อดูว่าการออกแบบทางวรรณกรรม และเนื้อหาสอดคล้องกันอย่างไร ในส่วนที่สอง เราจะดูประเด็นเน้นสำคัญที่โมเสสได้เน้นย้ำสำหรับอิสราเอลต่าง ๆ และเราจะศึกษาว่าประเด็นเหล่านี้ ประยุกต์เข้ากับคริสเตียนยุคปัจจุบันอย่างไร เราจะเริ่มต้นด้วยการศึกษาโครงสร้าง และเนื้อหาของส่วนนี้ของปฐมกาล

โครงสร้างและเนื้อหา

ทุกคนที่คุ้นเคยกับเรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน จะรู้ว่า เรื่องนี้เกี่ยวพันกับตัวละครมากมาย บริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่าง และโครงเรื่องย่อยที่สลับซับซ้อนจำนวนมาก ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ ชับซ้อนจนเราอาจหลงไปหมกมุ่นอยู่กับรายละเอียดส่วนหนึ่งส่วนใดอย่างง่ายดาย จนไม่เห็นโครงสร้างกำกับใหญ่ทางวรรณกรรมที่ยึดโยงทุกสิ่งเข้าด้วยกัน แต่การให้ความสนใจว่าโครงสร้าง และเนื้อหาของบทเหล่านี้ทำงานร่วมกันอย่างไรนั้น มีความสำคัญเป็นพิเศษ เนื่องจากบันทึกเรื่องโยเซฟ และพี่น้องของท่านเป็น “บทละครชีวิต” ที่มีเอกภาพมาก

ปฐมกาล 37:2–50:26 ตามที่โมเสสได้นำเสนอนั้น ใต้ก่อกำเนิดบทละครชีวิตห้าขั้นตอนที่บูรณาการเข้าด้วยกัน

- ปัญหาแรกเริ่มของเรื่องนี้ ในปฐมกาล 37:2-36 ฉายภาพความร้าวฉานท่ามกลางอัครบิดร เนื่องจากแค้นใจที่โยเซฟจะได้รับสิทธิในการปกครอง
- ขั้นตอนที่สอง หรือเหตุการณ์ที่เริ่มเข้มข้น ใน 38:1–41:57 เน้นบทบาทการปกครองของโยเซฟ อันถูกมองว่าเป็นภัย จากการที่ท่านก้าวขึ้นสู่อำนาจในอียิปต์
- ขั้นตอนที่สาม ใน 42:1–47:12 เป็นจุดเปลี่ยนของละครชีวิตเรื่องนี้ โดยบรรยายการกลับมาพบกัน และการคืนดีกันในอียิปต์ของบรรดาอัครบิดร และการคืนดีกัน
- ขั้นตอนสี่ หรือเหตุการณ์คลี่คลาย ใน 47:13-27 รายงานการปกครองด้วยความเมตตาของโยเซฟ ในอียิปต์
- และการคลี่คลายในบั้นปลายของละครชีวิตเรื่องนี้ ใน 47:28–50:26 บรรยายถึงความกลมเกลียวของบรรดาอัครบิดรภายใต้การปกครองของโยเซฟ

ในช่วงไม่กี่สัปดาห์ นักตีความมากมายได้พยายามแสดงให้เห็นว่า ปฐมกาล บทเหล่านี้ก่อร่างขึ้นเป็นโหวหารย่อนคำแบบขยายโดยมีจุดศูนย์กลางร่วม ซึ่งโหวหารย่อนคำคือ:

“รูปแบบโครงสร้างทางวรรณกรรม ที่เรื่องราว ก่อน และหลัง เหตุการณ์ซึ่งเป็นศูนย์กลางนั้นจะคู่ขนานกัน หรือสมมูลคู่กันไปเสมอ”

ความพยายามส่วนใหญ่เหล่านี้ ผลักมุมมองดังกล่าวออกไปไกลเกินเหตุ แต่ทั้งหมด ทั้งปวง ก็ชี้ไปที่ความสมมาตรขนาดใหญ่แบบบทยละคร ที่ผูกพันบันทึกเกี่ยวกับโยเซฟ และพี่น้องของท่านเข้าด้วยกันทั้งสิ้น

ไม่ยากที่จะเห็นว่า ในภาพใหญ่นั้น บันทึกดังกล่าวเริ่มต้นที่ความร้าวฉานของอัครบิดร และจบลงด้วยความกลมกลืนกันเมื่อปัญหาคลี่คลายในบั้นปลายของเรื่อง เหตุการณ์เริ่มเข้มข้นขึ้น เมื่อโยเซฟมีบทบาทในการปกครองอียิปต์ อันถูกบรรดาพี่น้องมองว่าเป็นภัย ก็ถ่วงสมดุลกับเหตุการณ์ที่คลี่คลายลง เมื่อโยเซฟปกครองอียิปต์ด้วยความเมตตา และจุดเปลี่ยน หรือบานพับ ที่เปลี่ยนจากความขัดแย้ง และภัยคุกคาม ไปสู่ความเมตตา และความกลมกลืน ก็คือการคืนดีและการกลับมาพบกันอีก ซึ่งได้เกิดขึ้นในอียิปต์ เราจะดูเหตุการณ์เหล่านี้ตามลำดับที่โมเสสนำเสนอ แต่ความเข้าใจในลักษณะสมมาตรพื้นฐานแบบละครนี้ จะช่วยเราในการตรวจสอบรายละเอียดมากมาย จากเรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน

เนื้อหาในเรื่องโยเซฟ และพี่น้องของท่าน แสดงถึงความซับซ้อนทางวรรณกรรม มากกว่าส่วนใด ๆ ในปฐมกาล เพราะประกอบด้วยรายชื่อตัวละครยาวเหยียด และฉายภาพตัวละครมากมายในลักษณะสามมิติ ที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ฉากต่าง ๆ ก็ถูกฉายภาพอย่างแจ่มชัด มีความย้อนแย้ง อารมณ์ขัน และโศกนาฏกรรมปรากฏอยู่ตลอดเวลา บทบรรยายประกอบด้วย จุดเปลี่ยนอย่างไม่คาดฝันของหลายเหตุการณ์ โดยทั้งพื้นความจำ และการคาดการณ์ไปถึงเหตุการณ์อื่น ๆ ด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น ปฐมกาลส่วนนี้ จึงทำให้ผู้รับสารดั้งเดิมชาวอิสราเอล ต้องพิจารณาเกินกว่าที่เราจะสามารถสำรวจได้ในบทเรียนนี้อย่างแน่นอน เพื่อประหยัดเวลา เราจะจำกัดขอบข่ายของเราไว้เพียงไม่กี่ประเด็นเท่านั้น

ความร้าวฉานของอัครบิดร (ปฐมกาล 37:2-36)

โมเสสเริ่มบรรยายเหตุการณ์ในปฐมกาล 37:2-36 ด้วยปัญหาใหญ่ในตอนแรก คือ ความร้าวฉานของอัครบิดร ในเรื่องที่เกรงว่าโยเซฟจะได้เป็นใหญ่ในอนาคต บทเปิดเรื่องนี้ประกอบด้วยสองส่วน ที่ร่วมกันเผยให้เห็นว่า ความร้าวฉานในครอบครัวของโยเซฟรุนแรงขึ้นอย่างไร ส่วนแรกอยู่ใน 37:2-11 ซึ่งเผยให้เห็นว่า โยเซฟเป็นที่เกลียดชังของบรรดาพี่น้องมากยิ่งขึ้นอย่างไร และส่วนที่สอง ในข้อ 12-36 บรรยายว่าพวกพี่น้องชายโยเซฟไปเป็นทาสอย่างไร ให้เราดูสาเหตุที่ทำให้โยเซฟเป็นที่เกลียดชังของพี่น้อง

โยเซฟเป็นที่เกลียดชังของพี่น้อง

เริ่มแรก โมเสสแสดงภาพของโยเซฟ ในฐานะชายหนุ่มไร้เดียงสา ที่บิดาโปรดปราน เช่น ในข้อ 3 ยาโคบได้มอบเสื้อคลุมตกแต่งวิจิตรแก่โยเซฟ ทำให้พวกพี่ชายอิจฉา ข้อ 4 บอกเราว่า “พวกเขาจึงเกลียดชังโยเซฟ และไม่ยอมพูดดีด้วย” จากนั้น สถานการณ์ก็เปลี่ยนแปลง ในอีกสองบทบรรยายสั้น ๆ ว่า โยเซฟ โอ้อวดเกี่ยวกับความฝันที่ท่านจะถูกยกชูขึ้นเหนือครอบครัวของตน เพราะเหตุนี้ ทั้งในข้อ 5 และข้อ 8 โมเสสจึงเขียนว่า บรรดาพี่ชายของโยเซฟ “เกลียดชังโยเซฟมากขึ้น” และข้อ 11 บอกเราว่า “พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ”

ในเรื่องความริ้วฉานระหว่างโยเซฟ และพวกพี่ชายนั้น ข้าพเจ้าบอกได้สองประเด็น ข้อหนึ่งคือ บิดาของท่านทำเสื้อคลุมงดงามที่สุดให้ท่าน และ พวกพี่ชายก็ให้เห็นเสื้อคลุมตัวนี้ พร้อมกับคิดว่า “ให้ตายสิ ข้าก็จำเป็นต้องมีเสื้อคลุมแบบนี้ด้วย เสื้อตัวนั้นต้องเป็นของข้ามากกว่า” และเมื่อเรามองดูตัวเอง เราก็พบความริ้วฉานแม้ในสังคมตอนนี้ เพราะบางคนมีชีวิตที่ดีกว่า และเราเห็นความริ้วฉานในคนอื่น ๆ ที่กำลังถามตนเองว่า “ทำไมฉันไม่เป็นเหมือนคนนั้น หรือคนนี้?” ความคิดแบบนี้มีแม้กระทั่งในคริสตจักร เรามองไปที่คนหนึ่งที่ย่ำแย่ และเห็นคนอื่น ๆ สุขภาพดี และเราก็ถามตัวเองว่า “ทำไมสุขภาพของเราไม่ดี?” ดังนั้น การที่มอบสิ่งที่ดีที่สุดแก่โยเซฟเมื่อคนอื่น ๆ ไม่ได้ได้รับ ก็เป็นเหตุให้เกิดความริ้วฉานขึ้นได้ ข้อสอง ความแตกแยกของธรรมชาติมนุษย์ พวกพี่ชายต่างอิจฉา เนื่องจากน้องชายมีเสื้อคลุมที่ดีกว่า งดงามกว่าของพวกเขา พวกเขาก็อิจฉา และเราก็พบเมล็ดพันธุ์แห่งความอิจฉาในพวกเราทุกคน มันไม่ได้มีแค่ในพวกพี่ชายของโยเซฟเท่านั้น แต่มันอยู่ในเราทุกคน แต่ในฐานะคริสเตียน พระเจ้าเรียกเราให้ตรวจสอบตนเองก่อน และต้องตระหนักว่าการอิจฉา คือความบาปแล้ว เราจึงจะสามารถหยุดยั้งมันได้

—ศาสตราจารย์ ดร. ซิเพรียน เค กูซิเอนดา

หลังจากนำเสนอเรื่องความริ้วฉานของอัครบิดร ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อโยเซฟเป็นที่เกลียดชังของพวกพี่ชาย โมเสสก็หันไปยังส่วนที่สองของ 37:12-36 ข้อเหล่านี้ประกอบด้วยบทบรรยายสั้น ๆ ที่อธิบายว่าพวกพี่ชายขายโยเซฟไปเป็นทาสอย่างไร

พี่ชายขายโยเซฟ

ตอนนี้ เราเห็นว่า พวกพี่ชายจับตัวโยเซฟไว้ ถอดเสื้อคลุมตัวงามของท่านออก และวางแผนจะฆ่าท่านเสีย แต่ รูเบน พี่ชายคนโต พยายามช่วยโยเซฟให้หนีไป แต่ก็ไม่เป็นผล ท้ายที่สุด ก็เป็นยูดาสที่โหม่นนำพี่ชายคนอื่น ๆ ว่า พวกเขาควรขายโยเซฟไปเป็นทาส แทนที่จะฆ่าเสีย เหตุการณ์ตอนนี้จบลงด้วยการที่พวกพี่ชายของโยเซฟ ได้กล่าวเท็จต่อยาโคบ โดยบอกว่า ได้เกิดโศกนาฏกรรม โยเซฟถูกสัตว์ป่ากัดกิน จนเสียชีวิตแล้ว พวกพี่ชายก็นำเสื้อคลุมโซกเลือดของโยเซฟให้ยาโคบดู และทำให้บิดาเป็นทุกข์แสนสาหัส

เหตุการณ์สองตอนนี้ ร่วมกันนำเสนอปัญหาร้ายแรงที่กำหนดเส้นทางของเรื่องราวทั้งหมด เกี่ยวกับโยเซฟ และพี่น้องของท่าน นี่คือการเริ่มต้นของความริ้วฉานอันน่าสลดท่ามกลางอัครบิดร เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล

หลังจากปัญหาหะยะเริ่มแรก เรื่องความริ้วฉานของอัครบิดรเกี่ยวกับการที่โยเซฟจะเป็นใหญ่ในอนาคต โมเสสก็ก้าวไปสู่ขั้นตอนที่สอง ใน 38:1–41:57 โมเสสกล่าวถึงการปกครองของโยเซฟ อันถูกมองว่าเป็นภัย

การที่โยเซฟถูกมองว่าเป็นภัย (ปฐมกาล 38:1-41:57)

ในขั้นตอนนี้ โมเสสใช้กลวิธีย้อนแย้งเชิงการละคร โดยทำให้ผู้รับสารล่วงรู้ในสิ่งที่ตัวละครในเรื่องไม่ล่วงรู้ อันดับแรก พวกพี่ชายของโยเซฟ ซึ่งมียูดาห์เป็นตัวแทน ผู้อาศัยอยู่ในคานาอัน ตามที่ปรากฏนั้น พวกเขามั่นใจว่าได้หยุดยั้งโยเซฟจากการเป็นใหญ่เหนือพวกเขาแล้ว แต่สิ่งที่ตัวละครอื่น ๆ ทั้งสิ้นไม่รู้ก็คือ การปกครองของโยเซฟที่ห่างไกลออกไปถึงอียิปต์กำลังเติบโตขึ้น พระเจ้าได้เปลี่ยนการเป็นทาสของโยเซฟให้กลายเป็นหนทางไปสู่การยกชูเหนือครอบครัวของท่านเอง

จุดเน้นเรื่องบทบาทการปกครองของโยเซฟ อันถูกมองว่าเป็นภัย แบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก ในส่วนแรก 38:1-30 บรรยายความบาปของยูดาห์ที่กระทำต่อทามาร์ในคานาอัน จากนั้น ใน 39:1-41:57 เราเรียนรู้เกี่ยวกับความสำเร็จของโยเซฟในอียิปต์ เราจะดูที่ความบาปของยูดาห์ในคานาอันก่อน

ความบาปของยูดาห์ในคานาอัน (ปฐมกาล 38:1-30)

ยูดาห์ กลายเป็นตัวละครเด่นกลางเวทีในบทนี้ เนื่องจากเขา แทนที่จะเป็นรูเบน ได้ห้ามบรรดาพี่น้องไม่ให้สังหารโยเซฟในเหตุการณ์ตอนก่อนหน้านั้น ส่วนนี้จึงแสดงให้เห็นการกระทำของบุตรชายคนหนึ่งของยาโคบ ผู้มีสถานะสูงสุดท่ามกลางพี่น้อง เหตุการณ์เรื่องความบาปของยูดาห์ในคานาอันเริ่มต้นใน 38:1-5 ซึ่งรายงานกำเนิดบุตรชายของยูดาห์ ความรู้สึกทางศีลธรรมเริ่มขึ้นในข้อ 2 เมื่อเราเรียนรู้ว่ายูดาห์แต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน

ในข้อ 6-11 เราพบเรื่องราวของทามาร์ และบรรดาบุตรชายของยูดาห์ ในตอนแรก ยูดาห์ ให้ทามาร์เป็นภรรยาของเออร์ บุตรหัวปีของตน เมื่อเออร์ตาย ยูดาห์ก็ยกทามาร์ให้บุตรชายคนที่สอง โอนัน วิถีปฏิบัติที่กำหนดให้น้องชายที่พี่ชายเสียชีวิต ต้องแต่งงานกับพี่สาวที่เป็นหม้าย เพื่อมีบุตรสืบตระกูล ซึ่งถูกบัญญัติไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 25:5-10 วิถีปฏิบัตินี้เป็นหลักประกันว่าพี่ชายที่ได้เสียชีวิตไปจะมีผู้สืบสกุล รวมทั้งเป็นการปกป้องภรรยาผู้เป็นหม้ายด้วย แต่ในข้อ 9 โอนันได้ปฏิเสธไม่ยอมมีลูกกับทามาร์ ดังนั้น ในข้อ 10 พระเจ้าก็เอาชีวิตโอนันเช่นกัน ยูดาห์กล่าวว่าบุตรคนที่สามของเขา คือเซ-ลาห์ ซึ่งยังเด็กอยู่ อาจเผชิญชะตากรรมเดียวกัน เขาจึงไม่ยอมให้เซ-ลาห์แต่งงานกับทามาร์ แต่กลับส่งเธอกลับไปหาบิดาของเธอ ทำให้เธอต้องอับอาย

ในข้อ 12-26 เราพบเรื่องราว ที่ทามาร์ได้ล่อลวงยูดาห์ เมื่อทามาร์ ตระหนักว่า เธอจะไม่ได้แต่งงานกับเซ-ลาห์ เธอจึงปลอมตัวเป็นโสเภณี และล่อลวงยูดาห์ ด้วยความฉลาด เธอล่อลวงยูดาห์ด้วยการเก็บแหวนตรา กำไลมือ และไม้เท้าของเขาไว้ อันเป็นสิ่งที่ยูดาห์มอบให้เธอเป็นของมัดจำ สามเดือนหลังจากนั้น ในข้อ 24-26 ยูดาห์ได้ยืนยันว่า ทามาร์ตั้งครรภ์ และด้วยความโกรธเกรี้ยว จึงสั่งให้สังหารเธอเสีย แต่ทามาร์ได้แสดงแหวนตรา กำไลมือ และไม้เท้าที่ยูดาห์ได้มอบแก่เธอ เมื่อยูดาห์ตระหนักว่าเขาได้ทำสิ่งใดลงไป เขาก็ยอมรับความผิด ให้เราฟังปฐมกาล 38:26 เมื่อยูดาห์กล่าวว่า:

นางชอบธรรมยิ่งกว่าเราเสียอีก เพราะเราไม่ยอมให้นางเป็นภรรยาของเซลาร์ ลูกชายของเรา
(ปฐมกาล 38:26)

ตามที่ข้อความนี้ได้บอกชัดเจน อัครบิดรยูดาห์ ยอมรับว่า ความบาปของเขาร้ายแรงยิ่งกว่าสิ่งใดก็ตามที่ ทามาร์ได้กระทำก่อนหน้านั้นมาก และเขาก็เป็นตัวอย่างที่ดีในการสารภาพ และกลับใจอย่างถ่อมตน ผลของ การเปลี่ยนแปลงจิตใจเช่นนี้ ก็คือ เรื่องราวของความบาปของยูดาห์ ต่อทามาร์ก็จบลงในทางที่ดี ตรงกันข้ามกับ ตอนต้นของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุตรของยูดาห์ที่เกิดกับหญิงชาวคานาอัน โมเสสได้จบตอนนี้ ในข้อ 27-30 ด้วยการ บันทึกลงถึง กำเนิดบุตรของยูดาห์ ที่เกิดกับทามาร์ ทั้งเปเรศ และเศ-ราห์ ซึ่งต่อมา ได้กลายเป็นชื่อที่โดดเด่นใน เผ่ายูดาห์

เมื่อได้รู้ถึงเหตุการณ์ความบาปของยูดาห์ในคานาอันแล้ว ให้เราดูส่วนที่สอง ที่เกี่ยวกับการปกครองของ โยเซฟ อันถูกมองว่าเป็นภัย ส่วนนี้อยู่ในปฐมกาล 39:1–41:57 เป็นบันทึกเกี่ยวกับความสำเร็จของโยเซฟใน อียิปต์ ซึ่งค่อนข้างยาวทีเดียว

ความสำเร็จของโยเซฟในอียิปต์ (ปฐมกาล 39:1–41:57)

ตอนนี้แบ่งออกเป็นสามส่วนหลัก ส่วนที่หนึ่ง คือเรื่อง ที่ โยเซฟถูกย้าย จากบ้านของโปทิฟาร์ไปอยู่ใน คูก ใน 39:1-23 หลังจากโยเซฟมาถึงอียิปต์ ท่านได้รับความโปรดปรานจากโปทิฟาร์อย่างรวดเร็ว และได้รับ มอบหมายให้ดูแลควัวเรือนของเขา แต่ภรรยาของโปทิฟาร์ ได้พยายามยั่ววนโยเซฟ เมื่อเธอล้มเหลว เธอจึง กล่าวหาโยเซฟว่าประพฤติตนไม่เหมาะสม ถึงแม้โยเซฟต่อต้านการที่เธอเข้าหา แต่โปทิฟาร์ก็เชื่อคำกล่าวหาเท็จ ของภรรยา เขาจึงขังโยเซฟไว้ในคุกของฟาโรห์ ที่ซึ่งโยเซฟได้รับความเชื่อมั่นจากผู้คุมอย่างรวดเร็ว เนื่องจาก เหตุการณ์ตอนนี้ ต่อเนื่องจากเหตุการณ์ความบาปของยูดาห์ต่อทามาร์ จึงทำให้เห็นความตรงกันข้ามอย่างชัดเจน ระหว่างการผิดศีลธรรมก่อนหน้าของยูดาห์ และความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมของโยเซฟ

เมื่อข้าพเจ้าอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับ ยูดาห์ ต่อ ทามาร์แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะน่าจะมีการ ตัดแปะนิดหน่อย โดยยกเรื่องนี้ออกไปวางในตำแหน่งอื่นเสีย แต่พอคุณได้อ่านบริบท ของเรื่องจริง ๆ คุณก็ตระหนักอย่างชัดเจนว่าเหตุใด พระเจ้าจึงได้วางเรื่องนี้หลังจากที่ พระองค์ได้เริ่มเรื่องราวของโยเซฟแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระองค์กระทำเช่นนั้น เนื่องจากพระองค์ต้องการแสดงให้เห็นความตรงกันข้ามกันระหว่างชายคนหนึ่งที่ไม่ ชอบธรรม และชายอีกคนหนึ่งที่ชอบธรรม โยเซฟเต็มใจที่จะต่อต้านการเข้ายวนทาง เพศของภรรยาของโปทิฟาร์ ส่วนยูดาห์นั้นเต็มใจอย่างแท้จริงที่จะมีส่วนในการค้า ประเวณี หรืออาจถึงกับเข้าชาย “ศาสนพิธีประเวณี” ด้วยซ้ำ และคุณจึงได้เห็นภาพ อันตรงกันข้ามนี้ รวมทั้งความจริงที่ว่า พระเจ้ากำลังจะอวยพรโยเซฟ ด้วยพระพรของ บุตรหัวปีเป็นสองเท่า ถึงแม้โยเซฟจะมีใช้บุตรหัวปีก็ตาม โดยโยเซฟนั้นเป็นผู้ที่นำ ครอบครัวของท่านไปในเส้นทางแห่งความ ชอบธรรม

—ดร. สตีเฟน เจ เบรเมอร์

ในส่วนที่สอง ใน 40:1–41:45 โยเซฟย้ายจากคุกไปอยู่ที่ราชสำนักของฟาโรห์ ในส่วนนี้ โมเสสอธิบายว่า โยเซฟก้าวขึ้นมาใช้อำนาจอย่างไร โดยการทนายผืนของข้าราชการสำนักของฟาโรห์ จากนั้น โยเซฟได้ทนายผืนของฟาโรห์เองเกี่ยวกับเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ และเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหาร

ในส่วนที่สาม ใน 41:46-57 โมเสส สรุปการปกครองของโยเซฟในราชสำนักฟาโรห์ ในส่วนนี้ โมเสสกล่าวถึงโยเซฟหลายครั้งว่า เป็นผู้ใช้อำนาจในอียิปต์ โดยเป็นรองเพียงแค่ฟาโรห์องค์เดียวเท่านั้น ในแต่ละส่วนเรื่องความสำเร็จของโยเซฟ โมเสสบอกชัดเจนว่า ที่โยเซฟขึ้นมาใช้อำนาจไม่ใช่เพราะความปราดเปรื่องของตัวเอง แต่เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้า

เมื่อได้สำรวจความร้ายฉานของบรรดาอัครบิดร ที่หัวเมืองการปกครองของโยเซฟในอียิปต์ และการปกครองของโยเซฟในอียิปต์ อันถูกมองว่าเป็นภัยแล้ว เราจะศึกษาจุดเปลี่ยนศูนย์กลางของเรื่องนี้ นั่นคือ การคืนดีกัน และการกลับมาพบกันของอัครบิดรในอียิปต์ ในปฐมกาล 42:1–47:12

การคืนดี และการกลับมาพบกัน (ปฐมกาล 42:1–47:12)

บทบรรยายอันเป็นศูนย์กลางของเรื่องการคืนดี และการกลับมาพบกันนั้น ประกอบด้วย การเดินทางที่เชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดสามครั้งของครอบครัวของโยเซฟ จากคานาอันไปยังอียิปต์ ครั้งแรกอยู่ในปฐมกาล 42:1-38 ครั้งที่สองใน 43:1–45:28 และครั้งสุดท้ายใน 46:1–47:12 เราจะเริ่มที่การเดินทางครั้งแรก

การเดินทางครั้งแรก (ปฐมกาล 42:1-38)

การเดินทางครั้งแรกนั้น เรียบง่ายที่สุดในสามครั้ง และแบ่งออกได้เป็นสามส่วน ส่วนแรก ใน 42:1-5 บันทึกว่าบรรดาพี่ชายเดินทางจากคานาอันไปอียิปต์ เพราะเกิดการกันดารอาหารครั้งใหญ่ ในส่วนนี้ ยาโคบส่งพี่ชายทุกคนของโยเซฟไปอียิปต์เพื่อซื้ออาหาร ยกเว้นน้องคนสุดท้อง คือเบนยามิน

ส่วนที่สอง ใน 42:6-28 เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอียิปต์ เมื่อโยเซฟจำบรรดาพี่ชายของตนได้เป็นครั้งแรก โยเซฟ มิได้เผยตัวตนของท่าน แต่ทดสอบบุคลิกภาพของบรรดาพี่ชาย โดยส่งพวกเขากลับไปยังคานาอัน เพื่อนำตัวเบนยามินมา ตอนแรก โยเซฟพูดว่า จะขังทุกคนไว้ในคุก ยกเว้นคนเดียว จนกระทั่งพาเบนยามินเดินทางมาถึงอียิปต์ ผลก็คือ พวกพี่ชายเริ่มตระหนักว่า ผลของการกระทำผิดได้ตามทันพวกเขาแล้ว ใน 42:21 พวกเขาพูดกันว่า “เราผิด [กำลังรับโทษ] ในเรื่องน้องชายของเรา” สามวันหลังจากนั้น โยเซฟก็ส่งทุกคนกลับไป ยกเว้นสิเมโอน เพื่อนำตัวเบนยามินมา โยเซฟสั่งให้บรรดาพี่ชายใส่กระสอบของพี่ ๆ ให้เต็ม และใส่เงิน

ที่พวกเขาเข้ามาเพื่อซื้อข้าวกลับลงไปในการสอบด้วย ขณะที่พวกพี่ชายกำลังเดินทางกลับไป หนึ่งในนั้นพบว่าเงินนั้นยังอยู่ในกระสอบ พวกพี่ชายต่างกลัว และอุทานในข้อ 28 ว่า “พระเจ้าทำอะไรกับพวกเรา?”

ส่วนที่สาม ในข้อ 29-38 รายงานสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อพวกพี่ชายกลับไปถึงคานาอัน พวกเขาพยายามโน้มน้าวบิดาให้ยอมให้เบนยามินเดินทางกลับไปอียิปต์พร้อมกับพวกเขา แต่ยาโคบปฏิเสธ บรรดาพี่ชายจึงต้องอยู่ในคานาอันต่อไป

การเดินทางครั้งที่สอง (ปฐมกาล 43:1–45:28)

เมื่อเห็นการเดินทางครั้งแรกโดยสังเขปแล้ว ให้เราดูเหตุการณ์ในการเดินทางครั้งที่สอง ในปฐมกาล 43:1–45:28 แม้จะค่อนข้างซับซ้อนกว่าการเดินทางครั้งแรก แต่การเดินทางครั้งที่สองก็ยังคงแบ่งออกได้เป็นสามส่วนหลัก ส่วนที่หนึ่ง ใน 43:1-14 เกิดขึ้นก่อนที่พวกพี่น้องจะเดินทางไปอียิปต์ หลังจากเสียบึงอาหารหมดลง ในที่สุดยาโคบก็ต้องยอมให้เบนยามินเดินทางกลับไปอียิปต์กับพวกพี่ชาย

ส่วนที่สอง ใน 43:15–45:24 ประกอบด้วยการนำเสนอภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอียิปต์อย่างยืดเยื้อแรกสุด ใน 43:15-34 โยเซฟได้ต้อนรับพี่น้องของท่านด้วยงานเลี้ยงอันยิ่งใหญ่ที่บ้านของท่าน แต่ก็ยังคงไม่เปิดเผยตัวตนของท่าน จากข้อความใน 43:30 โยเซฟสะท้อนใจอย่างมากเมื่อได้เห็นเบนยามิน จนท่านออกจากห้องไปแอบร้องไห้

ใน 44:1-13 โยเซฟทดสอบพวกพี่น้องต่ออีก โดยสั่งหัวหน้าคูดมงานของท่านให้ใส่ข้าวเต็มกระสอบของพวกเขาร่วมกับเงิน และให้นำด้วยเงินใส่ลงไปในกระสอบของเบนยามินด้วย ก่อนจะส่งพวกเขากลับไปยังคานาอัน แต่ตามคำสั่งของโยเซฟ หัวหน้าคูดมงานก็ตามไปทันพวกพี่น้อง เขาได้ “ตรวจพบ” ถ้วยเงินในกระสอบของเบนยามิน และพาพวกพี่น้องกลับไปที่บ้านของโยเซฟ

ในข้อ 14-34 ยูดาห์ร้องขอความเมตตาจากโยเซฟ และยอมรับในข้อ 16 ว่า: “พระเจ้าได้เผยให้เห็นความผิดของผู้รับใช้ของท่านแล้ว” แล้วยูดาห์ก็อาสาอย่างไม่เห็นแก่ชีวิตตนเอง ที่จะอยู่ในอียิปต์แทนที่เบนยามิน โยเซฟก็สะท้อนใจกับคำขออ้อนวอนใจของยูดาห์ และใน 45:1-15 ในที่สุด โยเซฟก็เปิดเผยตัวตนต่อพี่น้องของท่าน บทที่ 45:2 บอกเราว่า “[โยเซฟ] ก็ร้องไห้เสียงดังจนชาวอียิปต์ได้ยิน และข่าวจะหายไปจนถึงเรือนของฟาโรห์” ในข้อ 7 โยเซฟอธิบายว่าพระเจ้าได้ส่งท่านมาที่อียิปต์ “เพื่อสงวนให้มีคนเหลืออยู่บนโลกจำนวนหนึ่งสำหรับพี่ ๆ และเพื่อช่วยคนของพี่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้จำนวนมาก” จากนั้นโยเซฟก็สั่งให้พวกพี่ชายไปพาบิดา คือยาโคบ มาที่อียิปต์ จากนั้นจึงลงข้อ 14-15 ด้วยภาพสะท้อนอารมณ์ เมื่อโยเซฟ และเบนยามินกอดคอกันร้องไห้ และโยเซฟได้จับทักทาย และสนทนากับพวกพี่ชายของท่าน

ส่วนกลางของเรื่องราวนี้ คือ การคืนดีกันระหว่างโยเซฟ และพวกพี่ชายของท่าน โยเซฟนั้นได้ไปที่อียิปต์แล้ว ความยากลำบากได้ก่อตัวขึ้น พวกพี่ชายของโยเซฟได้

เดินทางมาเพื่อหาอาหาร และการบรรเทาทุกข์จากการกันดารอาหาร แต่ท่ามกลางเหตุการณ์เหล่านี้ โดยเฉพาะในบทที่ 45 เราเห็นภาพสวยงามยิ่ง เป็นภาพอันสุดแสนงดงาม เป็นตอนที่เข้มข้น และสะเทือนอารมณ์ที่สุดในหนังสือปฐมกาลทั้งเล่ม นี่คือนตอนที่โยเซฟ และพี่น้องของท่านคืนดีกันในที่สุด และสิ่งที่คุณเห็นก็คือ พวกเขาอดกัน ร่ำไห้ ร่ำไห้ และร่ำไห้ พวกเขาร้องไห้อย่างหนักในบทนั้น และในบทก่อนหน้านั้นนิดหน่อย ร้องไห้หนัก จนกระทั่งชาวอียิปต์สงสัยว่า เหตุใด พวกเขาจึงร้องไห้ต่อเบื้องหน้านี้ และนี่จึงเป็นภาพที่น่ารัก เนื่องจากก่อนหน้านั้นได้เกิดความร้าวฉานอย่างมาก ท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่ในเวลานั้น พวกเขาพร้อมกันเป็นหนึ่งอย่างสมบูรณ์ และการรวมกันเป็นหนึ่งนั้น มาจากความจริงข้อแรกก็คือ โยเซฟได้ทดสอบพวกพี่ชาย และพบว่าพวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงแล้ว พวกเขาต่างจากที่เคยเป็นในตอนแรกเมื่อพวกเขาพยายามเอาชีวิตท่าน เมื่อพวกเขาหลอกลวงบิดา และทำอีกหลายสิ่งที่ไม่ดีเหล่านั้น พวกเขาเป็นคนใหม่แล้ว และบางคนในท่ามกลางพวกเขา เช่น ยูดาห์ ก็โดดเด่นเป็นพิเศษในฐานะคนที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง การคืนดีกันนี้ เกิดจากความจริงที่ว่า พวกพี่ชายได้รับการเปลี่ยนแปลง และโยเซฟเองก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วย โยเซฟถูกเปลี่ยนแปลงจากการเป็นชายหนุ่มที่ห้าวและทะนงตนเกี่ยวกับความฝันของตน หรือการเป็นที่โปรดปรานพิเศษมากมายทำนองนั้น ให้กลายเป็นคนที่ ในตอนนี้ แม้มีตำแหน่งแห่งอำนาจ ก็มีจิตใจเมตตา และเมื่อเราได้เห็นการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ เกิดขึ้นในบทต่าง ๆ นี้ หรือนึกขึ้นได้ถึงการเปลี่ยนแปลงในบทเหล่านี้ เราก็คงพบว่า จากนี้ที่พวกเขา ร่ำไห้ และโอบกอดกันนั้น มันทรงคุณค่ายิ่งนัก และน่าจะถูกจารึกไว้ในใจของคนอิสราเอลในยุคของโมเสสอย่างชัดเจน

—ดร. ริชาร์ด พเรตต์ จูเนียร์

จากนั้น ใน 45:16-24 ฟาโรห์ก็ส่งโยเซฟให้ส่งพวกพี่ชายของท่านไปพายาโคบมา และในข้อ 20 ฟาโรห์ได้สัญญาว่า โยเซฟว่า “สิ่งดี ๆ ทั้งหมดทั่วดินแดนอียิปต์เป็นของเจ้า” โยเซฟปฏิบัติตาม และส่งพวกพี่ชายให้คงไว้ซึ่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่เพิ่งเกิดขึ้น ในข้อ 24 โยเซฟส่งพวกเขาว่า “อย่าทะเลาะกันระหว่างทาง”

ในส่วนสุดท้ายของการเดินทางครั้งที่สอง ใน 45:25-28 พวกพี่ชายเดินทางกลับไปคานาอัน พวกเขาบอกยาโคบถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในอียิปต์ และยาโคบตกลงที่จะเดินทางกลับไปอียิปต์พร้อมกับพวกเขา

เมื่อได้ศึกษาการคืนดี และการพบกันอีกของอัครบิดาในการเดินทางครั้งที่หนึ่ง และครั้งที่สองแล้ว เราก็คงมาถึงการเดินทางครั้งที่สาม ในปฐมกาล 46:1–47:12

การเดินทางครั้งที่สาม (ปฐมกาล 46:1–47:12)

การเดินทางครั้งที่สาม แบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก ส่วนแรก ใน 46:1-27 เป็นบันทึกการเดินทางของพวกพี่ชายกลับไปอียิปต์ แต่ครั้งนี้มียาโคบไปด้วย ในข้อ 1-7 เราเรียนรู้เกี่ยวกับกำหนดการเดินทาง และการที่พระเจ้าให้ความมั่นใจว่า ยาโคบจะได้รับการอวยพรในอียิปต์ จากนั้น ขั้นตอนการเดินทางก็จบลงใน 46:8-27 พร้อมกับรายชื่อของลูกหลานของยาโคบที่เดินทางไปอียิปต์ด้วยกัน

เช่นเดียวกับในการเดินทางครั้งที่หนึ่ง และสอง ส่วนที่สองนี้ ใน 46:28-47:12 มีตอนหนึ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอียิปต์ บทที่ 46:28-30 เกี่ยวข้องกับการที่ยาโคบ และโยเซฟพบกันอีกครั้งหนึ่ง โดยยูดาห์มีบทบาทสำคัญ และในสิ่งที่ตามมา คือ 46:31-47:12 ฟาโรห์ต้อนรับครอบครัวของโยเซฟ และสั่งให้พวกเขาอาศัยอยู่ในโกเชน ภายใต้การดูแลของโยเซฟ

หลังจากเขียนเกี่ยวกับการคืนดี และการพบกันอีกของบรรดาอัครบิดา โมเสสก็หันไปสู่อันตอนี่สี่ หรือเหตุการณ์คลี่คลาย ของเรื่อง ในปฐมกาล 47:13-27 โมเสสเล่าถึงการปกครองด้วยความเมตตาของโยเซฟในอียิปต์

การปกครองด้วยความเมตตาของโยเซฟ (ปฐมกาล 47:13-27)

ใน 47:13-26 เราเรียนรู้ว่า การกั้นดารอาหารนั้นเลวร้ายลงเมื่อเวลาผ่านไป โยเซฟจัดให้มีอาหารเพียงพอทั่วทั้งอียิปต์และคานาอัน และท่านได้เสริมอำนาจของฟาโรห์ โดยการซื้อปศุสัตว์ และที่ดินของประชาชนในอียิปต์ และคานาอัน โดยให้อาหารเป็นการแลกเปลี่ยน ด้วยวิธีนี้ ท่านได้ช่วยชีวิตคนนับไม่ถ้วน

ในตอนจบของบันทึกตอนนี้ ในปฐมกาล 47:27 โมเสสให้ข้อมูลต่อไปว่า การปกครองของโยเซฟส่งผลดีต่อยาโคบ และลูก ๆ ของเขาอย่างไร โมเสสเขียนว่า:

บัดนี้ชนอิสราเอลตั้งถิ่นฐาน อยู่ในดินแดนโกเชนที่อียิปต์ พวกเขาครอบครองกรรมสิทธิ์ที่นั่น และมีลูกมีหลาน ทวีจำนวนขึ้นมากมาย (ปฐมกาล 47:27)

หลังจากความร้าวฉานท่ามกลางอัครบิดาในช่วงแรก การขึ้นปกครองของโยเซฟ อันถูกมองว่าเป็นภัยการกลับมาพบกันการคืนดีกันของพี่น้อง และการปกครองด้วยความเมตตาของโยเซฟในอียิปต์ เราก็มາถึงขั้นตอนสุดท้ายของบันทึกของโมเสสเกี่ยวกับโยเซฟ และพี่น้องของท่าน ในปฐมกาล 47:28-50:26 ครอบครัวของโยเซฟมีประสบการณ์กับความกลมเกลียวของบรรดาอัครบิดาภายใต้การปกครองของโยเซฟ

ความกลมเกลียวของอัครบิดา (ปฐมกาล 47:28-50:26)

ขั้นตอนสุดท้ายนี้คือคลายปัญหาความร้าวฉานท่ามกลางอัครบิดรในครั้งแรก และโดยการเน้นที่ความกลมเกลียวของครอบครัวของโยเซฟ ขั้นตอนนี้จึงกำหนดพระพรถึงอิสราเอล ซึ่งสำคัญเป็นพิเศษต่อผู้รับสารกลุ่มแรกของโมเสส

บทต่าง ๆ ที่พูดถึงความกลมเกลียวของอัครบิดรแบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก ในส่วนแรก ปฐมกาล 47:28–50:14 โมเสสถึงความสนใจไปที่การที่ยาโคบจัดการ สิ่งเสียภารกิจต่าง ๆ ที่จะดำรงต่อไปของครอบครัวในช่วงสุดท้ายของชีวิต จากนั้น ในปฐมกาล 50:15-26 เราก็มองการที่โยเซฟจัดการ สิ่งเสีย ภารกิจที่จะดำรงต่อไปของครอบครัว เราจะดูที่การจัดการภารกิจครอบครัวของยาโคบก่อน

การจัดการภารกิจครอบครัวของยาโคบ (ปฐมกาล 47:28–50:14)

ส่วนนี้เริ่มต้น ในช่วงที่ยาโคบใกล้เสียชีวิต ใน 47:28-31 โมเสสอธิบายว่า ยาโคบสั่งโยเซฟ ให้ปฏิบัติว่า จะฝังร่างท่านในคานาอัน จากนั้น ใน 48:1–49:28 เราก็มองพบสองเหตุการณ์ที่ยาโคบเรียกลูก ๆ มาพบ เพื่ออวยพรพวกเขา

ครั้งแรก ใน 48:1-22 ยาโคบอวยพรโยเซฟ และบุตรสองคนของท่าน คือเอฟราอิม และมนัสเสห์ เป็นการส่วนตัว ในเหตุการณ์นี้ โยเซฟได้รับเกียรติโดยได้รับมรดกสองเท่า ซึ่งปกติจะมอบแก่บุตรหัวปี เนื่องจากยาโคบมองว่า เอฟราอิมและมนัสเสห์นั้น เท่าเทียมกับบรรดาลูกของเขา แต่ที่คาดไม่ถึงก็คือ ยาโคบให้ เอฟราอิม บุตรคนที่สองของโยเซฟ เหนือกว่ามนัสเสห์ บุตรคนแรก

จากนั้น ใน 49:1-28 หลังจากยกย่องโยเซฟ และบุตรของท่านเป็นการส่วนตัวแล้ว บุตรชายทั้งหมดของยาโคบก็ได้รับการอวยพรครั้งสุดท้ายจากท่าน ยาโคบให้บุตรชายทุกคนของท่านมารวมตัวกัน และอวยพรพวกเขาทีละคนอย่างเหมาะสมตามการดำเนินชีวิตของแต่ละคน ในฐานะที่เป็นพรครั้งสุดท้าย ยาโคบได้จัดการทุกสิ่งนี้โดยเจตนาให้ดำรงอยู่ต่อไปหลายชั่วอายุคนหลังจากนั้น

ส่วนนี้จบลงในปฐมกาล 49:29–50:14 ซึ่งเราเรียนรู้เกี่ยวกับการเสียชีวิต และการฝังศพของยาโคบ ในข้อความตอนนี้ โยเซฟได้กระทำตามความประสงค์ของบิดา โดยฝังศพท่านไว้ในคานาอัน จากนั้นท่านก็กลับไปยังอียิปต์

ความกลมเกลียวกันของอัครบิดร ภายใต้การปกครองของโยเซฟ มิได้ครอบคลุมเพียงแค่นี้หาส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการภารกิจครอบครัวของยาโคบเท่านั้น แต่รวมถึงการจัดการกิจธุระครอบครัวของโยเซฟด้วย ในปฐมกาล 50:15-26

การจัดการภารกิจครอบครัวของโยเซฟ (ปฐมกาล 50:15-26)

บันทึกนี้ นี้แบ่งออกเป็นสองตอนสั้น ๆ ใน 50:15-21 โยเซฟทำให้พี่น้องของท่านมั่นใจว่า ท่านจะมีความกรุณาต่อพวกเขา พวกเขาของโยเซฟขอรับรองให้ท่านอภัยให้ และโยเซฟก็ให้อภัยด้วยความกรุณา

หนึ่งในหลายสิ่งที่เราเห็นจากเรื่องราวของโยเซฟ และพวกพี่ชาย ก็คือ พลังแห่งการให้อภัย พลังแห่งการวางใจในจุดประสงค์อันดีของพระเจ้าที่มีต่อเรา แม้นิยามที่เราต้องเผชิญสถานการณ์ยากยิ่งต่าง ๆ แต่ได้เห็นคนรอบข้างที่มีได้ตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากแบบเดียวกัน ถ้าจะพูดให้ถูกต้อง เราอาจถึงกับกล่าวได้ว่า “พวกเขาเหล่านั้นทำให้ฉันต้องตกอยู่ในสถานการณ์นี้” แต่ตามที่เรารู้ โยเซฟตอบสนองต่อพวกพี่ชาย โดยเฉพาะการที่พวกเขาขายท่านไปเป็นทาส ด้วยความวางใจ เชื่อฟังในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เพื่อที่ทุกอย่างจะสำเร็จเป็นจริง ตามวัตถุประสงค์หนึ่งเดียว และสำคัญยิ่งที่พระเจ้าได้กำหนดไว้สำหรับท่าน

—ศาสตราจารย์ ดร. ไมเคิล วอล์คเกอร์

ในปฐมกาล 50:19-21 โยเซฟบอกพี่น้องของท่านว่า:

อย่ากลัวเลย เราไม่ใช่พระเจ้า พวกท่านมั่งร้ายต่อเราก็จริง แต่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เกิดผลดีดังที่เป็นอยู่นี้ คือ การช่วยชีวิตคนเป็นอันมากไว้ได้ ฉะนั้นอย่ากลัวไปเลย เราจะเลี้ยงดูพวกท่าน และลูก ๆ ของท่าน (ปฐมกาล 50:19-21)

เรื่องราวทั้งหมดของโยเซฟ และพี่น้องของท่านจบลงในปฐมกาล 50:22-26 โดยโยเซฟบังคับให้พี่น้องของท่านกล่าวคำปฏิญาณ จงฟังปฐมกาล 50:25:

แล้วโยเซฟ จึงขอให้ลูกหลานอิสราเอลกล่าวปฏิญาณ และโยเซฟกล่าวอีกว่า “พระเจ้าจะเสด็จมาช่วยพวกท่านอย่างแน่นอน แล้วพวกท่านต้องนำกระดูกของเราออกจากดินแดนนี้” (ปฐมกาล 50:25)

ตามบันทึกในปฐมกาล คำปฏิญาณนี้เป็นปฏิสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายของโยเซฟกับพี่น้องของท่าน ก่อนที่ท่านจะเสียชีวิต พี่น้องของโยเซฟสัญญาในนามของลูกหลานของพวกเขาว่า เมื่อพระเจ้าปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์ พวกเขาจะยังคงให้เกียรติโยเซฟต่อไป โดยนำกระดูกของท่านไปฝังในแผ่นดินพระสัญญา

ถ้อยคำสุดท้ายของโยเซฟเป็นดังนี้: “พระเจ้าจะเสด็จมาช่วยพวกท่านอย่างแน่นอน” —ท่านกล่าวกับพี่น้อง และครอบครัวของท่านว่า “แล้วพวกท่านต้องนำกระดูกของเราออกจากดินแดนนี้” ในฐานะข้าราชการชั้นปกครองของอียิปต์ ความน่าจะเป็นสูงสุดก็คือ เมื่อโยเซฟเสียชีวิตแล้ว ศพของท่านก็จะถูกดองเก็บรักษา และบรรจุไว้ใน

โลงหิน ... ทุกครั้งที่พวกเขาเห็นโลงหินนี้ พวกเขาจะนึกถึงคำสัญญาที่โยเซฟให้ไว้ และคำสัญญาที่มอบไว้ให้แก่อัครบิดร ที่ว่าพวกเขาจะกลับไปยังแผ่นดินนั้น โยเซฟ กล่าวว่า “นำกระดูกของเราไปกับเจ้า และฝังกระดูกของเราในแผ่นดินพระสัญญา พร้อมกับเจ้า” นั่นก็คือส่วนของโยเซฟที่ยอมรับพระสัญญาของพระเจ้า ... และด้วยเหตุนี้ เมื่อพวกเขียออกจากอียิปต์ โมเสสก็นำกระดูกของโยเซฟไปพร้อมกับพวกเขา ด้วย นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งในช่วงเวลา 40 ปีนั้น สิ่งนี้ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ กลายเป็นภาพช่วยจำ เกี่ยวกับพระสัญญาอันยิ่งใหญ่ที่พระทานแก่ประชากรอิสราเอล ว่าพวกเขาจะอยู่ในแผ่นดินพระสัญญา แล้วกระดูกของโยเซฟก็ถูกฝังไว้ที่เซเคมีนที่สุด และข้าพเจ้าคิดว่า หลักการตรงนี้พื้นฐานมาก นั่นคือ พระสัญญาต่าง ๆ ของพระเจ้าต้องเป็นของแท้ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดในชีวิต พระเจ้ารักษาพระสัญญาของพระองค์เสมอ

—ดร. ลาร์รี เจ วอเตอร์ส

นับถึงจุดนี้ในบทเรียนของเราเกี่ยวกับโยเซฟและพี่น้องของท่าน เราได้ดูที่โครงสร้างและเนื้อหาของบันทึกของโมเสส บัดนี้ เราควรหันไปศึกษาหัวข้อหลักที่สองของบทเรียนของเรา ได้แก่ ประเด็นเน้นหลักของบทเหล่านี้

ประเด็นเน้นหลัก

เรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน แฝงนัยสำคัญหลายประการสำหรับผู้อ่านปฐมกาลกลุ่มดั้งเดิม มากเกินกว่าที่เราจะกล่าวถึง หรือประยุกต์ในที่นี้ทั้งหมดสำหรับยุคปัจจุบันได้ แต่กระนั้น ถ้าเราดูบทต่าง ๆ ภายในบริบทของผู้รับสารดั้งเดิม ก็จะเห็นประเด็นเน้นบางประการที่โดดเด่นเป็นพิเศษ ประเด็นเน้นหลักเหล่านี้ มีได้ครอบคลุมทุกแนวทางที่เรื่องราวของโยเซฟถูกออกแบบให้มีอิทธิพลต่อผู้รับสารดั้งเดิม และก็ไม่ได้เป็นตัวแทนของทุกแนวทางที่เราควรต้องประยุกต์เรื่องราวนี้ในปัจจุบันด้วย แต่ประเด็นเน้นหลักเหล่านี้ช่วยให้เราเห็นทิศทางไปสู่ลักษณะสำคัญยิ่งบางประการของปฐมกาลส่วนนี้

เราจะศึกษาประเด็นเน้นสำคัญบางอย่างของบทเหล่านี้ ในสองแนวทาง หนึ่งในสองแนวทาง เราจะตั้งข้อสังเกตบางประการว่า เราสามารถเข้าถึงจุดเน้นที่ปรากฏร่วมกัน ทั้งในเรื่องราวของโยเซฟ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ได้อย่างไร และสอง เราจะใคร่ครวญสองจุดเน้นที่ถูกย้ำเป็นพิเศษ ที่ปรากฏในเรื่องราวของโยเซฟและพี่น้องของท่าน เราจะเริ่มต้นด้วยการศึกษาจุดเน้นหลายข้อที่มีร่วมกันก่อน

จุดเน้นที่ปรากฏร่วมกัน

เราได้เห็นจากบทเรียนอื่น ๆ ในปฐมกาลว่า มีสี่ประเด็นเน้นที่ปรากฏในบันทึกชีวิตของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ทั้งสี่หัวข้อนี้ก็ปรากฏในเรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่านเช่นกัน นั่นคือ จุดเน้นเรื่องพระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล ข้อกำหนดเรื่องความภักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้า พระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล และพระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอลไปสู่ผู้อื่น ให้เราใช้เวลาชั่วครู่สะท้อนคิดว่า เราควรศึกษาประเด็นเรื่องพระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล ในพระคัมภีร์ส่วนนี้ได้อย่างไร

พระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล

พระคัมภีร์ใช้คำศัพท์เฉพาะสำหรับพระคุณพระเจ้า พระเมตตา และพระกรุณา แต่เราแทบไม่เห็นคำเหล่านี้ในเรื่องของโยเซฟ แม้กระนั้น เราก็พบ “ประเด็นเน้น” เรื่องพระคุณของพระเจ้าตลอดทุกบทเหล่านี้ ในสิ่งที่เราจะเรียกว่า “โลกใบนั้น” ของยุคของโยเซฟ พระเจ้าเตือนใจโยเซฟ และครอบครัวเป็นครั้งคราวเกี่ยวกับพระคุณในอดีตของพระองค์ ซึ่งเป็นพระคุณที่พระองค์ได้สำแดงก่อนสมัยของพวกเขา พระเจ้ายังได้สำแดงพระคุณต่อเนื่องของพระองค์แก่โยเซฟ และครอบครัวในทุกเหตุการณ์ และเมื่อขึ้นไปถึงเหตุการณ์ในอนาคต พระองค์ก็มักตรัสชัดเจนว่า วันหนึ่งโยเซฟ และครอบครัวจะได้รับพระคุณในอนาคตของพระองค์อย่างไร โดยเฉพาะพระคุณแห่งการกลับไปสู่แผ่นดินพระสัญญา

แต่พระคุณสามลักษณะนี้ มีได้เพียงลุลลอมเรื่องราวของโยเซฟเท่านั้น แต่โมเสสได้เขียนเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าในโลกของโยเซฟ เพื่อที่ผู้รับสารดั้งเดิมของท่านจะสามารถสะท้อนคิดเกี่ยวกับวิธีต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้สำแดงพระคุณของพระองค์ต่อพวกเขาใน “โลกของพวกเขาเอง” อีกด้วย

แนวทางที่คล้ายกันนี้ ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ เราสามารถประยุกต์พระคุณพระเจ้าที่ได้สำแดงต่อโยเซฟ และครอบครัวของท่าน ให้เข้ากับโลกของเราเช่นกัน สิ่งนี้ทำได้ในหลายวิธี แต่จะเป็นประโยชน์ยิ่ง ถ้าเราคิดถึงมุมมอง เรื่องแผ่นดินของพระคริสต์ในสามระยะ จากมุมมองในพระคัมภีร์ใหม่ของเรา พระคุณพระเจ้าในอดีต ที่ได้สำแดงแก่โยเซฟ และพวกพี่น้องก็ประยุกต์เข้ากับเรา โดยถูกสำแดงในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ ในระยะเปิดตัวแผ่นดินของพระองค์ ทุกครั้งที่เราเห็นพระคุณต่อเนื่องของพระเจ้าจากเรื่องราวของโยเซฟ เราก็ได้รับการเตือนใจถึงพระคุณต่อเนื่องของพระองค์ในชีวิตประจำวันของเราด้วย ตลอดระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ เช่นเดียวกับที่โยเซฟ และครอบครัวของท่านได้คาดหวังถึงพระคุณในอนาคตของพระเจ้า เราสามารถหวังใจในพระเมตตาของพระเจ้าในระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระคริสต์ ในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่

พร้อม ๆ กับจุดเน้นร่วมเรื่องพระคุณพระเจ้าถึงอิสราเอล ให้เราศึกษาข้อกำหนดที่อิสราเอลต้องภักดีต่อพระเจ้าด้วย

ความภักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้า

หนึ่งในลักษณะแปลกที่สุดในบทบรรยายของโมเสส เกี่ยวกับโลกโบราณของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน ก็คือ โมเสสไม่ได้อ้างอิงถึงคำสั่ง หรือคำบัญชาที่ตรัสโดยพระเจ้าแต่อย่างใด ตรงกันข้าม โมเสสคาดหวังให้คนอิสราเอลประเมินความภักดีของโยเซฟต่อพระเจ้าในโลกโบราณ โดยพิจารณาพระบัญญัติที่พวกเขาได้รับในโลกของตนเอง

แน่นอน โมเสสรู้ว่า บรรดาอัครบิดรไม่สามารถได้รับความรอดโดยผ่านการที่พวกเขาภักดีต่อพระบัญญัติของพระเจ้าได้ สิ่งนั้นไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้ว แต่การเชื่อฟัง หรือไม่เชื่อฟังของพวกเขา แสดงให้เห็นสภาพจิตใจที่แท้จริงของพวกเขาในทุกขั้นตอนของเรื่องนี้ และโมเสสได้เรียกร้องให้ผู้รับสารของท่านได้ตรวจสอบจิตใจของตนโดยพิจารณาจากเรื่องราวของโยเซฟ

เช่น เมื่อมองในด้านลบ โมเสสไม่จำเป็นต้องกล่าวโดยตรงว่าพระเจ้าไม่ยอมรับแผนการของบรรดาพี่ชายที่คิดจะฆ่าโยเซฟ ผู้รับสารของท่านรู้อยู่แล้วว่า การกระทำดังกล่าวนั้น ผิดต่อบัญญัติข้อที่ 6 ที่ห้ามฆ่าคน ในอพยพ 20:13 การขายโยเซฟไปเป็นทาส ก็ละเมิดพระบัญญัติ เช่นในเฉลยธรรมบัญญัติ 24:7 พวกพี่ชายละเมิดพระบัญชา ในอพยพ 20:12 โดยไม่ให้เกิดบิดบาบมารดา เมื่อพวกเขาหลอกลวงยาโคบ เมื่ออยู่ดาห้ไปนอนกับทามาร์ โดยคิดว่าเธอเป็นโสเภณี เขาก็ละเมิดพระบัญชาที่ห้ามไม่ให้กระทำผิดทางเพศ ในอพยพ 20:14 และพระบัญญัติอื่น ๆ เช่นเลวีนิติ 19:29

แต่เมื่อมองในด้านบวก โมเสสก็อาศัยความรู้ของผู้รับสารของท่านเกี่ยวกับพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อระบุว่า เมื่อโยเซฟและพี่น้องของท่านภักดีต่อพระเจ้า เช่น โยเซฟกระทำตามพระบัญญัติข้อ 7 และข้อ 10 ในอพยพ 20:14 และ 17 เมื่อท่านรักษาศีลธรรมทางเพศ โดยต่อต้านการยั่วยวนของภรรยาของโปทิฟาร์ หลังจากนั้น ในข้อความ เช่น ปฐมกาล 46:29-34 โยเซฟ และพี่น้องของท่าน ให้เกียรติบิดาของตนตามที่กำหนดไว้ในพระบัญญัติข้อ 5 ในอพยพ 20:12 การกลับใจและการถ่อมใจของบรรดาพี่น้องต่อหน้าโยเซฟ ก็สะท้อนถึงการเชื่อฟังพระบัญญัติ เช่น เลวีนิติ 5:5 ความเมตตา และความกรุณาของโยเซฟต่อบรรดาพี่น้อง ก็เป็นไปตามข้อความเช่น เลวีนิติ 19:18 เราจึงเห็นได้ว่า เมื่อโมเสสบรรยายความภักดี และความไม่ภักดีในโลกโบราณ ท่านมุ่งความสนใจไปที่ความภักดี และความไม่ภักดีของผู้รับสารดั้งเดิมชาวอิสราเอลของท่านในโลกของพวกเขาเองด้วย

ในฐานะคริสเตียนยุคปัจจุบัน มีอย่างน้อยสามวิธีหลักที่ เราควรศึกษาเกี่ยวกับความภักดี และความไม่ภักดีต่อพระเจ้า จากเรื่องราวของโยเซฟ หนึ่งใน เราควรเปรียบเทียบความเหมือน และหาความต่างระหว่างตัวอย่างเหล่านี้กับการภักดีอย่างสมบูรณ์แบบของพระเยซูต่อพระเจ้า โดยเฉพาะในระยะเปิดตัวของแผ่นดินของพระองค์ สอง เราควรพร้อมที่จะประยุกต์หลักการทางศีลธรรม จากเรื่องของโยเซฟ ให้เข้ากับชีวิตประจำวันของเราในระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ และสุดท้าย ข้อกำหนดให้ภักดีในเรื่องราวของโยเซฟ ควรทำให้เราใส่ใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระองค์ เมื่อถึงเวลานั้น ทุกคนที่ได้นำความเชื่อ ซึ่งช่วยให้รอดในพระคริสต์มาสู่การปฏิบัติ จะได้รับการพิสูจน์ว่าชอบธรรม และได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นผู้รับใช้ที่เชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบของพระเจ้า ในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่

เราได้ดูจุดเน้นร่วมเรื่องพระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล และข้อกำหนดให้อิสราเอลภักดีต่อพระเจ้าแล้ว จุดเน้นที่สาม ที่มีร่วมกันระหว่างเรื่องราวของโยเซฟ และประวัติศาสตร์อัครบิดรยุคก่อนหน้านั้นก็คือ ประเด็นเน้นเรื่องพระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล

พระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล

ในแง่ของ “โลกใบนั้น” ของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน เราควรกล่าวว่าพระเจ้าได้เทพระพรของพระองค์ลงมา แม้ในบางครั้ง พวกอัครบิดรก็ไม่ภักดี แต่ในหลาย ๆ ครั้ง ก็เพื่อตอบสนองความภักดีของพวกเขา โมเสส ออกแบบประเด็นเน้นเรื่องพระพรของพระเจ้าถึงประชากรของพระองค์ใน “โลกใบนั้น” ก็เพื่อทำให้ผู้รับสารตั้งเดิมของท่าน ได้ตระหนักถึงวิธีการอันนับไม่ถ้วนที่พระเจ้าได้ช่วยพรพวกเขาในโลกของพวกเขาเอง—ทั้งในยามที่พวกเขาไม่ภักดี และเพื่อตอบสนองความภักดีของพวกเขาด้วย

ท่านเองเดียวกัน พระพรของพระเจ้าในเรื่องราวของโยเซฟและพี่น้องของท่าน ก็ประยุกต์เข้ากับโลกของเราในวันนี้ บางครั้ง พระพรก็มาถึงเรา แม้เราไม่ภักดี และหลาย ๆ ครั้ง พระพรก็มา เพื่อตอบสนองความภักดีของเรา เราพบความเชื่อมโยงระหว่างเรื่องของโยเซฟ และชีวิตของเรา โดยการยอมรับพระพรที่พระเจ้าทรงมาบนประชากรของพระองค์ในระยะเปิดตัวของแผ่นดินพระคริสต์ เรายังตระหนักด้วยว่าพระองค์ช่วยพรเราอย่างไรในปัจจุบัน ในระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ และเราคาดหวังถึงวิธีการที่พระเจ้าจะช่วยพรเราเมื่อแผ่นดินของพระคริสต์สำเร็จบริบูรณ์

พร้อม ๆ กับจุดเน้นร่วมกันเรื่องพระคุณพระเจ้าถึงอิสราเอล ความภักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้า และพระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล เรื่องราวของโยเซฟก็ได้นำเสนอจุดเน้นเรื่องพระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอลไปถึงผู้อื่นด้วย

พระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอล

ข้อความ เช่น ปฐมกาล 12:3, 22:18, และ 26:4 บอกเราว่า พระเจ้าช่วยพรอิสราเอล ทรงแต่งตั้งอับราฮัม และลูกหลานของท่าน ให้ขยายแผ่นดินของพระองค์ และพระพรแห่งแผ่นดินนั้นไปสู่ทุกชนชาติ ประเด็นเน้นนี้ ปรากฏในโลกใบนั้นของโยเซฟ โดยเฉพาะในการปกครองของโยเซฟในอียิปต์ ซึ่งนำพระพรไปสู่คนมากมาย เช่น โยเซฟ เป็นพระพรสำหรับโปทิฟาร์ ในปฐมกาล 39:5 สำหรับผู้คุมในคุกของฟาโรห์ 39:22 และสำหรับฟาโรห์เอง เมื่อโยเซฟทำนายความฝันของพระองค์ ใน 41:25 แต่พระพรยิ่งใหญ่ที่สุดถึงคนอื่น ๆ ได้เกิดขึ้น เมื่อโยเซฟมีอำนาจสูงสุด โดยท่านเป็นพระพรสำหรับทั้งชาวอียิปต์ และชนชาติอื่น ๆ มากมาย ตามบันทึกในปฐมกาล 41:56-57:

เมื่อการกัณดารอาหาร ขยายไปทั่วประเทศ โยเซฟจึงเปิดคลังขายข้าวให้แก่ชาวอียิปต์...
ทุกประเทศทั่วโลกพากันมายังอียิปต์ เพื่อซื้อข้าวจากโยเซฟ

เพราะการกัณดารอาหารรุนแรงทั่วโลก (ปฐมกาล 41:56-57)

เป็นเรื่องง่ายที่จะเห็นว่า ประเด็นเน้นเรื่องพระพรของอิสราเอลไปถึงผู้อื่นนั้น ประยุกต์เข้ากับ “โลกใบนั้น” ของผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสสอย่างไร หนึ่งในเมื่อได้ยินเรื่องราวของโยเซฟ ชาวอิสราเอลก็น่าจะได้รับการหนุนใจให้รู้ว่า บรรพชนของพวกเขาได้เป็นพรต่อผู้อื่นแล้ว พวกเขาก็ยังจะตระหนักได้อยู่แล้วว่า พระเจ้าได้เรียกพวกเขาให้นำพระพรของพระองค์ไปสู่ผู้อื่นในยุคของพวกเขาเอง และพวกเขาก็น่าจะได้คาดหวังถึงอนาคตเมื่อลูกหลานของพวกเขาจะเผยแพร่พระพรพระเจ้าออกไปทั่วโลก

ตามที่คุณอาจคาดการณ์ได้ ประเด็นเน้นข้อนี้ประยุกต์เข้ากับเราในโลกของเราด้วย พระคริสต์ประทานพระพรแก่โลกนี้ในระยะเปิดตัวของแผ่นดินของพระองค์ พระองค์อวยพระพรโลกนี้ โดยผ่านคริสตจักรในระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระองค์ และวันหนึ่ง พระองค์จะอวยพระพรแก่ทุกเผ่า ทุกชนชาติในโลกนี้ด้วยการทรงสร้างใหม่ เมื่อแผ่นดินของพระองค์สำเร็จบริบูรณ์

จุดเน้นพิเศษ

เมื่อเราได้สำรวจประเด็นเน้นหลักในเรื่องราวของโยเซฟแล้ว เราก็ได้กล่าวถึงจุดเน้นบางประการ ในเรื่องของโยเซฟและประวัติศาสตร์ของอัครบิดรติดตามร่วมกันในปฐมกาล

บัดนี้ เราควรมุ่งไปที่จุดเน้นพิเศษสองประการที่พบได้อย่างเด่นชัดจากเรื่องของโยเซฟ ซึ่งเราได้กล่าวไว้บ้างในตอนต้นบทเรียนนี้แล้วว่า:

เรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน ได้สอนเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลว่า จะต้องอยู่ด้วยกันอย่างกลมเกลียวอย่างไร เมื่อพวกเขาเผชิญกับภารกิจในการเข้าครอบครองและตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินพระสัญญา

ตามที่เราได้เห็น ข้อความส่วนใหญ่ของปฐมกาลในช่วงนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องความริ้วฉาน และความกลมเกลียวกันระหว่างโยเซฟ และพี่น้องของท่าน โยเซฟ และพี่น้องของท่านก็เป็นบิดาของอิสราเอลทั้ง 12 เผ่า ดังนั้น ปฏิสัมพันธ์เหล่านี้จึงเชื่อมโยงกันโดยตรง กับปฏิสัมพันธ์ท่ามกลางเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลในยุคของโมเสส ให้เราฟังคำพูดสุดท้ายของโยเซฟ ในปฐมกาล 50:24-25 ซึ่งแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงดังกล่าวนี้ อย่างชัดเจน:

โยเซฟบอกพวกพี่น้องว่า “เรากำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะเสด็จมาช่วยพวกท่านอย่างแน่นอน พระองค์จะพาพวกท่านออกจากดินแดนนี้ ไปยังดินแดนซึ่งทรงสัญญา

โดยปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” แล้วโยเซฟจึงขอให้ลูกหลาน

อิสราเอลกล่าวปฏิญาณ และโยเซฟกล่าวอีกว่า “พระเจ้าจะเสด็จมาช่วยพวกท่านอย่างแน่นอน แล้วพวกท่านต้องนำกระดูกของเราออกจากดินแดนนี้” (ปฐมกาล 50:24-25)

คงยากที่จะเห็นความเชื่อมโยงความหมายของข้อความตอนนี้อย่าง “โลกใบนั้น” ของโยเซฟ และ “โลกของพวกเขา” คือ ผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสส จนมากเกินไป โมเสสได้จับเรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน ด้วยความคาดหมายอันแจ่มชัดของโยเซฟ ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตของผู้อ่านปฐมกาลกลุ่มดั้งเดิม นั่นก็คือ การเข้าสู่แผ่นดินพระสัญญา

มีหลายวิธีที่จะสรุปนัยสำคัญของความเชื่อมโยงนี้ระหว่างคำพูดสุดท้ายของโยเซฟ และประสบการณ์ของผู้รับสารดั้งเดิม แต่เพื่อให้เป็นตามจุดประสงค์ของเรา เราจะมุ่งไปที่สองประเด็นเน้นพิเศษเท่านั้น หนึ่ง เราจะดูว่าเรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่านถูกออกแบบให้ส่งเสริมความเป็นเอกภาพของชนชาติท่ามกลางเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลในยุคของโมเสสอย่างไร และสอง เราจะดูว่า ด้วยวิธีใด คำพูดของโยเซฟจึงเป็นการแสดงการยอมรับความหลากหลายในชนชาติ ซึ่งพระเจ้าได้กำหนดไว้ท่ามกลางเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล เราจะศึกษาประเด็นเรื่องเอกภาพของชนชาติก่อน

เอกภาพของชนชาติ

เพื่อให้เห็นความสำคัญในประเด็นเรื่องเอกภาพของชนชาติ เราจำเป็นต้องชี้ให้เห็นว่า เรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่านฉีกแนวจากแบบแผนที่ปรากฏครั้งแล้วครั้งเล่าในปฐมกาล ซึ่งเราอาจเรียกว่า “การสืบทอดแบบเจาะจง” ซึ่งมีความหมายว่า การส่งต่อความโปรดปรานพิเศษของพระเจ้าสืบ ๆ ไป โดยผ่านบุคคลหลัก หรืออัครบิดรคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ

ขอให้ติดตามในลักษณะนี้ ในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ในปฐมกาล 1:1–11:9 พระเจ้าได้แต่งตั้งอาดัม และลูกหลานของเขาเป็นอันดับแรก ให้มีลูกหลานเต็มพิภพ และปกครองเหนือทั้งโลก พวกเขาจะต้องขยายแผ่นดินอันเปี่ยมด้วยพระสิริของพระเจ้าไปทั่วโลก แต่เมื่อความบาปเข้ามา พระสัญญานั้นก็ถูกส่งผ่านอย่างเจาะจงไปที่เสท มิใช่คาอิน จากนั้น ความโปรดปรานพิเศษของพระเจ้า ก็ถูกส่งผ่านไปตามเชื้อสายของเสท จนกระทั่งพระเจ้ายืนยันพันธสัญญาของพระองค์อย่างเจาะจงกับโนอาห์ โนอาห์มีบุตรสามคน คือ เชม ฮาม และยาเฟท แต่พระสัญญาของพระเจ้าก็ถูกส่งผ่านลงมาอย่างเจาะจงทางวงศ์วานของเชม และในตอนท้ายของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มนั้น ผู้เป็นเชื้อสายของเชม ก็คือ

อับราฮัม ทายาท ผู้สืบต่อพระสัญญาของพระเจ้าอย่างเจาะจง

ประวัติศาสตร์ของอัครบิดรยุคแรก ในปฐมกาล 11:10–37:1 ก็ดำเนินต่อไป ตามแบบแผนของการสืบทอดแบบเจาะจงนี้ พระสัญญาต่าง ๆ ที่มีต่ออับราฮัม ก็ถูกส่งผ่านมาที่อิสอัคเท่านั้น แทนที่จะเป็นอิซมาเอล และบุตรคนอื่น ๆ ของอับราฮัม และพระสัญญาของพระเจ้าต่ออิสอัค ก็ถูกส่งต่ออย่างเจาะจงไปที่ยาโคบ แทนที่จะเป็นเอซาว

ที่นี่ แม้แบบแผนการสืบทอดแบบเจาะจงนี้ จะสำคัญอย่างยิ่งตลอด 36 บทแรกของปฐมกาล แต่ก็ได้หยุดลงอย่างฉับพลันด้วยเรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน ในส่วนนี้ของปฐมกาล โมเสสเน้นย้ำถึง “การ

สืบทอดแบบครอบครัว” ท่านเชื่อว่าความโปรดปรานพิเศษของพระเจ้าถูกส่งต่อจากยาโคบไปยังบุตรทั้ง 12 คนของท่าน ไม่ใช่เพียงคนเดียว เมื่อยาโคบเสียชีวิต บุตรทั้ง 12 คน และลูกหลานของพวกเขา ได้แก่ 12 เผ่าของอิสราเอล ก็ได้รับส่วนแบ่งในมรดกของยาโคบร่วมกัน นั่นคือ แผ่นดินพระสัญญา และการแบ่งกระจายมรดกของยาโคบ โดยให้บุตรทุกคนมีส่วนนั้น ก็เป็นการเรียกร้องให้ผู้รับสารชาวยิสราเอลดั้งเดิมของโมเสสมีเอกภาพของความเป็นชาติหนึ่งเดียวกัน

เมื่อเราอ่านเรื่องราวของยาโคบ โยเซฟ และพี่ชายของท่าน คือยูดาห์ อย่างถี่ถ้วนแล้ว เราก็ตระหนักได้ว่า มีความปั่นป่วน วุ่นวายมากมายในครอบครัวนี้ ทั้งความขัดแย้ง อิจฉาริษยา ซิงตึซิงเด่นกัน แต่พระเจ้าไม่ต้องการให้ชุมชนแห่งพระสัญญาของพระองค์ดำเนินชีวิตในลักษณะนี้ และเรื่องราวนี้จึงกลายมาเป็นต้นแบบ โดยข้าพเจ้าคิดว่า เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้ากำลังทำงานอย่างไรในชุมชนแห่งพันธสัญญา เพื่อให้เกิดเอกภาพ เราเห็นได้ในกรณีที่ยูดาห์ และยูดาห์จบลงด้วยการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ขัดแย้งกันอีกต่อไป นี่เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับคนรุ่นหลัง โยเซฟและยูดาห์เป็นสองเผ่าที่สำคัญในอิสราเอล ซึ่งกลายเป็นสุดยอดตัวอย่างสำหรับพวกเขาเกี่ยวกับลักษณะความเป็นเอกภาพ ที่พระเจ้าต้องการเห็นในชุมชนแห่งพันธสัญญา และเป็นสิ่งที่พระองค์พยายามสร้างขึ้นด้วย

—ดร. โรเบิร์ต บี ชิสโฮล์ม จูเนียร์

ตามที่เราได้เห็นก่อนหน้านี้ เรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน เริ่มต้นด้วยความร้าวฉาน ซึ่งเหตุนอกจากความบาปของบรรดาพี่น้องที่กระทำต่อกัน แต่กลับจบลงด้วยความกลมเกลียวท่ามกลางหมู่พี่น้อง ด้วยวิธีนี้ บทบรรยายของโมเสสบอกชัดเจนกับทุกคนที่ติดตามท่านว่า พระเจ้าได้ทรงเรียกเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล ให้แสวงหาความเป็นเอกภาพของชาติ ตามที่ปรากฏในเรื่องของโยเซฟ อิสราเอลทั้งปวงมีส่วนร่วมในมรดกแห่งแผ่นดินพระสัญญา ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ

จึงไม่น่าแปลกใจเลย ที่โมเสสเน้นย้ำถึงเอกภาพท่ามกลางเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลในบันทึกส่วนอื่น ๆ ด้วย เช่น ในอพยพ 19:8 ท่านเน้นย้ำว่า ชาวยิสราเอลทั้งหมดตกลงอย่างเป็นเอกฉันท์ที่จะเข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้า ที่ภูเขาซีนาย ในกันดารวิถี 32 และโยชูวา 1:12-18 ทั้งโมเสส และโยชูว้ายืนยันว่า ทุกเผ่าควรร่วมกันต่อสู้ในแผ่นดินคานาอัน ก่อนที่เผ่าหนึ่งเผ่าใดจะแยกตัวออกไป โมเสสยังได้รวบรวมเผ่าทั้งปวงเข้าด้วยกัน เพื่อการรื้อฟื้นพันธสัญญา ในเฉลยธรรมบัญญัติ 29:2

และนอกเหนือจากนี้ เอกภาพของชาติอิสราเอล ยังถูกเน้นย้ำต่อไปโดยบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์เดิมในยุคหลัง แม้จะมีความล้มเหลวของดาวิด และโซโลมอน แต่ช่วงเวลาแห่งระบอบกษัตริย์อันมีเอกภาพก็ถูกมองว่าเป็นยุคทองของอิสราเอล การที่ชนชาติแตกแยกออกเป็นอาณาจักรตอนเหนือ และตอนใต้ นั้น ห่างไกลจากอุดมคติของพระเจ้าที่มีต่อคนของพระองค์ ในภายหลัง ผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลสัญญาว่า ทุกเผ่าจะรวมตัว

กันอีกครั้ง หลังสิ้นสุดการถูกเนรเทศ และพระเจ้าจะ เช่น พงศาวดารก็ยืนยันว่า ตัวแทนของทุกเผ่าต้องตั้งรกรากในแผ่นดินพระสัญญา หลังสิ้นสุดการถูกเนรเทศ

การที่โมเสสเน้นเอกภาพท่ามกลางอัครบิดรจาก 12 เผ่าใน “โลกใบนั้น” ของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน ได้ส่งเสริมเอกภาพของชนชาติท่ามกลางเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลใน “โลกของพวกเขา” จุดเน้นนี้ ยังเล็งไปข้างหน้าถึงหนึ่งในวิธีหลักที่เรื่องราวของโยเซฟและพี่น้องของท่านควรถูกประยุกต์เข้ากับโลกยุคปัจจุบันของเรา เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลมีส่วนร่วมกับการรวมกัน ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ทุกคน ทุกหนแห่งในโลกนี้ ก็มีส่วนร่วมกับการรวมกัน ในพระคริสต์ดังนั้น พระเยซูได้สถาปนาเอกภาพนี้ ในระยะเปิดตัวของแผ่นดินของพระองค์เอง เราต้องธำรงไว้ซึ่งเอกภาพนี้ตลอดระยะเวลาที่กำหนดหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ และวันหนึ่ง เราจะชื่นชมยินดีกับเอกภาพ และความกลมกลืนอันสมบูรณ์แบบท่ามกลางประชากรของพระเจ้า เมื่อถึงระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระคริสต์ ให้เราฟังสิ่งที่เปาโลได้กล่าวในเอเฟซัส 4:3-6:

จงเพียรพยายาม ให้คงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งพระวิญญาณทรงประทานนั้น ด้วยสันติภาพเป็นพันธะ มีกายเดียว และพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนกับที่ทรงเรียกท่านมาสู่ความหวังเดียวเมื่อทรงเรียกท่าน มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว มีพระเจ้าองค์เดียว ผู้ทรงเป็นพระบิดาของทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือทั้งหมดทั่วทั้งสิ้น และในทั้งหมด (เอเฟซัส 4:3-6)

สังเกตตรรกะในข้อความนี้ เปาโลเรียกผู้ที่ติดตามพระคริสต์ให้ “เพียรพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระวิญญาณ” เช่นเดียวกับมรดก ที่ทุกเผ่าของอิสราเอลมีส่วนร่วมกัน เราก็มียุทธศาสตร์ร่วมกัน คือ กายเดียว พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียว ความหวังเดียว พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว และพระเจ้า พระบิดาองค์เดียว

เรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่านให้โอกาสมากมายแก่ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในปัจจุบัน ที่จะสะท้อนคิดถึงความร้าวฉานที่มักเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเรา และยังให้การชี้แนะในภาคปฏิบัติอย่างมากเมื่อเราอุทิศตนเพื่อเอกภาพของประชากรของพระเจ้าทุกหนทุกแห่งในโลก

เรื่องราวของโยเซฟ เสริมสร้างให้เกิดความเป็นเอกภาพของชนชาติท่ามกลางคนอิสราเอล เนื่องจากโยเซฟ เป็นบุคคลที่เต็มด้วยการให้อภัย และการให้อภัย ก็เป็นปัจจัยแห่งเอกภาพปัจจัยเดียวที่เราไม่จำเป็นต้องเฉพาะสำหรับคนอิสราเอล แต่สำหรับพวกเราในฐานะคริสเตียน สำหรับครอบครัว สำหรับชีวิตที่เราดำเนินไปในโลกนี้ด้วย โยเซฟถูกพวกพี่ชายรังแกอย่างมาก แต่เมื่อพวกเขาตกอยู่ในความลำบาก โยเซฟก็ช่วยพวกเขา ...เมื่อเราดูเรื่องราวของโยเซฟ และการที่ท่านให้อภัย เราก็เห็นว่าท่านให้อภัยต่อความผิดที่ใหญ่หลวงมาก พวกพี่ชายต้องการให้ท่านตาย ไม่ต้องการให้ท่านมีชีวิตอยู่ พวกเขาไม่ต้องการเห็นหน้าท่านอีกต่อไป ไม่ว่าจะเวลาใด แต่โยเซฟก็ไม่

ต้องการทำอันตรายใด ๆ แก่พวกเขา ท่านมีอำนาจ ท่านมีข้อต่อรองที่จะทำเช่นนั้น แต่ท่านได้กลายเป็นคนที่มีพระเจ้าและมีวุฒิภาวะทางความเชื่อสูงกว่าพวกพี่ชาย และท่านยอมรับพวกพี่ชายมาอยู่กับท่าน และความดีงามนี้สามารถเกิดขึ้นอีกได้ ท่ามกลางอิสราเอลทั้ง 12 เผ่า และสามารถทำให้เกิดซ้ำได้ในพวกเรา ในครอบครัวของเราเอง ในคริสตจักรของเรา และในสังคมของเรา

—ศาสตราจารย์ ดร. ซิเฟรียน เค กูซิเอนดา

เมื่อรู้ว่าสิ่งมีค่าที่สุดในจุดเน้นพิเศษของโมเสส ในการส่งเสริมเอกภาพของชนชาติอิสราเอล แต่ก็สำคัญมากที่เราต้องรู้ว่าเหตุใดโมเสสจำเป็นต้องทำเช่นนั้น สรุปลก็คือ โมเสสเน้นความจำเป็นเรื่องเอกภาพ เพราะพระเจ้าได้กำหนดให้คนของพระองค์มีความหลากหลายในชนชาติด้วย

ความหลากหลายในชนชาติ

กล่าวให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ อัครบิดร ของทุกเผ่าเป็นทายาทของยาโคบ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทุกคนได้รับการปฏิบัติเหมือนกันหมดทุกประการ ตรงกันข้าม ส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์เดิมกล่าวชัดเจนว่า พระเจ้ามอบหมายเอกสิทธิ์ และความรับผิดชอบแก่เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลแตกต่างกันออกไป และโมเสสเน้นย้ำถึงความจำเป็นที่เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลต้องกลมเกลียวกัน ด้วยเหตุผลหลักก็คือ เอกภาพของอิสราเอลจะดำรงอยู่ได้ ก็ต่อเมื่อชาวอิสราเอลยอมรับว่า พระเจ้าได้กำหนดเอกสิทธิ์ และความรับผิดชอบหลากหลายสำหรับเผ่าต่าง ๆ ด้วยพระองค์เอง

เช่นเดียวกับประเด็นเน้นเรื่องเอกภาพ ประเด็นเน้นเรื่องความหลากหลายก็ร้อยเรียงอยู่ในทุกชั้นตอนในเรื่องราวของโยเซฟและพี่น้องของท่าน แต่จะมีความโดดเด่นเป็นพิเศษใน ปฐมกาล 47:28–49:33 ในบทเหล่านี้ ยาโคบ จัดสรรมรดกของตนให้แก่บุตรทั้ง 12 คน แต่ท่านก็ได้กำหนดความแตกต่างที่จะคงอยู่ต่อไป ท่ามกลางพวกเขา และลูกหลานด้วย

ในบทเหล่านี้ โมเสสได้ย้ำถึงความหลากหลายทางชนชาติของอิสราเอล โดยแยกแยะระหว่างบรรดาบุตรของยาโคบ แต่เพื่อให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของเรา เราจะดูเพียงสองคนเท่านั้น คือ ยูดาห์ กับลูกหลานของเขา และแน่นอน โยเซฟกับลูกหลานของท่าน ให้เราพิจารณาเกียรติยศที่ยูดาห์ และลูกหลานของเขาได้รับก่อน

ยูดาห์ และลูกหลาน ในบทเหล่านี้ โมเสสจัดให้อัครบิดร ยูดาห์ อยู่กลางเวทีหลายครั้ง เพื่อยืนยันเอกสิทธิ์เด่นชัดที่พระเจ้าได้กำหนดไว้สำหรับยูดาห์ และเผ่าของเขา ยูดาห์นั้นปรากฏตัวเป็นครั้งแรกในปฐมกาล 37:12-36 เมื่อบรรดาพี่ชายพยายามสังหารโยเซฟ ในข้อ 26-27 ยูดาห์แตกต่างจากบรรดาพี่น้องอย่างเด่นชัด และสามารถแทรกแซงเพื่อช่วยโยเซฟได้สำเร็จ ยูดาห์ประกาศยืนยันถึงความกลมเกลียวที่ควรจะเป็น ลักษณะพิเศษของบรรดาพี่น้อง ด้วยการเตือนสติพวกเขา ในข้อ 27 ว่า “[โยเซฟ] ก็เป็นพี่น้องของเรา เป็น

เลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกับเรา” และในตอนนี้ เราก็คouldเห็นว่าความเป็นผู้นำของยูดาห์ที่ได้รับการยอมรับ เมื่อบรรดาพี่น้องเห็นด้วยกับแผนการของเขา

ยูดาห์ ปรากฏตัวอีกครั้ง ใน 38:1-30 เมื่อโมเสสบรรยายความบาปของยูดาห์ในคานาอัน เหตุการณ์นี้แสดงภาพตรงกันข้ามระหว่างการผิดศีลธรรมของยูดาห์ และคุณธรรมของโยเซฟในบ้านของไปทิฟาร์ แต่ใน 38:26 โมเสสได้เปิดเผยถึงการที่ยูดาห์สารภาพอย่างถ่อมใจ เมื่อเขายอมรับว่า “[ทามาร์] ขอบธรรมยิ่งกว่าเราเสียอีก” เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้ายอมรับการสำนึกผิดของยูดาห์ เพราะหลังจากนั้น พระเจ้าทรงอวยพระพรยูดาห์ โดยให้มีลูกแฝด คือ เปเรศ และ เศราห์

โมเสสดึงความสนใจไปที่ความเป็นผู้นำของยูดาห์อีกครั้งหนึ่งในระหว่างการเดินทางครั้งที่สองของบรรดาอัครบิดรไปยังอียิปต์ ใน 44:14-34 เมื่อเบนยามินถูกกล่าวหาว่า ได้ขโมยถ้วยเงินมา ยูดาห์ก็ก้าวออกมาต่อหน้าโยเซฟ และร้องขอความเมตตา เขากล่าวอย่างถ่อมใจ โดยเรียกตนเอง และบรรดาพี่น้องว่าเป็น “ผู้รับใช้” ของโยเซฟ เขาแสดงความสำนึกผิดในสิ่งที่เขา และพวกพี่น้องได้กระทำลงไป โดยสารภาพว่า “พระเจ้าทรงเปิดโปงความผิดของผู้รับใช้ของท่าน” เขาให้เกียรติบิดา โดยอธิบายถึง “ความทุกข์ระทมที่จะเกิดกับพ่อของ [เขา]” ถ้าเบนยามินมิได้กลับไปยังคานาอัน และเขาก็อาจสาอย่างกล้าหาญที่จะอยู่ในอียิปต์ต่อไปแทนน้องชาย

และสุดท้าย ใน 49:1-28 ยูดาห์มีบทบาทโดดเด่นในระหว่างที่ยาโคบให้พรเป็นครั้งสุดท้าย ในข้อ 8-12 ยาโคบประกาศว่า ยูดาห์ และเผ่าของเขาจะได้รับการยกชู ให้มีตำแหน่งผู้นำอันไม่มีผู้ใดเทียบ และวันหนึ่งเผ่ายูดาห์จะกลายเป็นเผ่าของกษัตริย์อิสราเอล ให้เราฟังถ้อยคำของยาโคบในปฐมกาล 49:8-10:

ยูดาห์เอ๋ย พี่น้องของเจ้าจะสรรเสริญเจ้า
มือของเจ้าจะขยำที่คอกของศัตรู
พี่น้องร่วมสายโลหิตจะก้มกราบเจ้า...
คทาจะไม่พ้นจากมือของยูดาห์
อำนาจปกครองจะไม่ขาดไปจากเชื้อสายของเขา
จนกว่าบุคคลผู้เป็นเจ้าของอำนาจที่แท้จริงจะมาถึง
บรรดาชนชาติจะเชื่อฟังผู้นั้น (ปฐมกาล 49:8-10)

ให้สังเกตในที่นี้ว่า พี่น้องของยูดาห์ “จะสรรเสริญ [เขา]” มือของเขาจะ “ขยำที่คอกของศัตรู” หมายถึง เขาจะเอาชนะทุกคนที่ต่อต้านเขา และ “พี่น้องร่วมสายโลหิต” บรรดาพี่ ๆ น้อง ๆ ของเขา” จะก้มกราบ [เขา]” สอดคล้องกับลักษณะของเขาที่ถูกบรรยายก่อนหน้านี โมเสสได้บอกชัดเจนว่า เผ่ายูดาห์จะมีอำนาจเหนือเผ่าอื่น ๆ ของอิสราเอล

ข้อสังเกตสิ่งสำคัญยิ่งในที่นี้ คือ “คทา” และ “อำนาจปกครอง” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของกษัตริย์ จะตกเป็นของเชื้อสายคนหนึ่งของยูดาห์ ครอบครัวอันมีฐานะกษัตริย์ของยูดาห์จะปกครองต่อไป “จนกว่าบุคคลผู้เป็นเจ้าของอำนาจที่แท้จริงจะมาถึง [และ] บรรดาชนชาติจะเชื่อฟังผู้นั้น”

ปฐมกาล 49:10 คือ ครั้งแรกที่เราได้เห็นการอ้างอิงอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ถึงความจริงที่ว่า เชื้อสายคนหนึ่งของคุณดาห์จะกลายเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือทั้งโลกนี้ นี่คือการอ้างอิงอย่างชัดเจน ถึงพระเมสสิยาห์แห่งวงศ์ดาวิด และกษัตริย์ผู้จะเสด็จมาในอนาคตนี้ จะทำให้พระสัญญาในปฐมกาล 12:3 สำเร็จเป็นจริง พระสัญญาที่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “ทุกชนชาติทั่วโลกจะได้รับพรผ่านทางเจ้า” โดยผ่านกษัตริย์องค์นี้ แผ่นดินของพระเจ้าจะขยายไปทั่วโลก และ “บรรดาชนชาติจะเชื่อฟัง” กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นี้จากเผ่ายูดาห์

ไม่ยากเลย ที่ผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสสในโลกของพวกเขา ที่จะเข้าใจว่า เหตุใดโมเสสจึงเน้นการที่ยูดาห์ได้รับการยกชูใน “โลกใบนั้น” ยูดาห์ มิใช่บุตรหัวปีของยาโคบ และตามปกติแล้ว เขาก็จะไม่มีทางได้รับการยกชูเช่นนั้น ฉะนั้น เมื่อโมเสสเขียนเกี่ยวกับโยเซฟ และพี่น้องของท่าน เพื่อส่งเสริมเอกภาพของชนชาติ โมเสสก็คาดหวังให้พวกเขาดำรงไว้ซึ่งเอกภาพนี้เช่นกัน โดยมองความจริงที่ว่า พระเจ้าได้ยกชูเผ่ายูดาห์ในลักษณะนี้

การที่ยูดาห์ ได้รับการยกชูนั้นมีนัยสำคัญมากมายสำหรับผู้ติดตามพระคริสต์ในโลกยุคปัจจุบัน แต่หัวใจสำคัญก็คือ การที่พระเจ้าสัญญาจะประทานกษัตริย์ผู้สูงสุดจากเผ่ายูดาห์ และพระสัญญานี้ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงในบุตรผู้ชอบธรรมอย่างสมบูรณ์แบบของดาวิด คือ พระเยซู กษัตริย์แห่งสากลจักรวาล พระเยซู ขึ้นประทับบนบัลลังก์ในสวรรค์ในระยะเวลาเปิดตัวของแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ครองราชย์ตลอดระยะเวลาก้าวหน้าของแผ่นดินของพระองค์ จนกว่าศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์จะถูกเหยียบใต้พระบาท และในระยะเวลาสำเร็จบริบูรณ์ พระองค์จะครองราชย์เป็นนิรันดร์เหนือสิ่งทรงสร้างใหม่ทั้งปวง

เมื่อได้เห็นว่ามีโมเสสเน้นความหลากหลายในชนชาติอิสราเอล โดยมุ่งไปที่ยูดาห์ และลูกหลานของเขา ต่อไป ให้เราหันไปดูจุดโดดเด่นชัดเจน เกี่ยวกับโยเซฟ และลูกหลานของท่านในปฐมกาลส่วนนี้

โยเซฟ และลูกหลาน ตามที่เราได้เห็นแล้ว โยเซฟเป็นตัวละครหลักในปฐมกาล 37:2–50:26 ตรงข้ามกับบรรดาพี่น้อง โยเซฟนั้นถูกยกย่องให้เป็นเลิศยิ่งนักในบทเหล่านี้ แท้จริงแล้ว มีครั้งเดียวเท่านั้นที่สื่อถึงบุคลิกภาพอันบกพร่องของโยเซฟ ดังปรากฏในเหตุการณ์ตั้งแต่ต้น ใน 37:2-11 เราเรียนรู้ว่าโยเซฟทำให้บรรดาพี่ชายขุนเคื่อง โดยรายงานให้บิดาทราบถึงสิ่งไม่ดีที่พวกเขาได้กระทำ และโอ้อวดกับพี่ชายเรื่องความฝันของท่านเกี่ยวกับอนาคต กระนั้น ลักษณะด้านลบหนึ่งเดียวนี้ก็ไม่ได้เด่นชัด และโมเสสก็ได้ลดความสำคัญของเรื่องนี้ในข้อ 2 โดยกล่าวว่า โยเซฟนั้น “อายุเพียง 17 ปี”

ถ้าไม่นับการบอกไปถึงความไม่สมบูรณ์แบบในประเด็นนี้แล้ว ภาพของโยเซฟนั้นมีแต่ด้านดีทั้งหมด โยเซฟรับใช้ไปทีฟาร์อย่างสัตย์ซื่อ ท่านต่อต้านการยั่วยวนของภรรยาของไปทีฟาร์ ท่านรับใช้ฟาโรห์อย่างไม่มีที่ติ ท่านทดสอบพวกพี่ชายของท่านอย่างชาญฉลาดเมื่อพวกเขามาหาท่าน ท่านมีจิตใจอ่อนโยนเมื่อดูตามพวกเขา ถึงแม้พวกเขาเคยกระทำชั่วร้ายต่อท่าน ท่านแสดงความรักต่อบิดา และเบนยามิน ท่านเป็นพระพรกับหลายชนชาติในฐานะผู้นำของอียิปต์ โดยผ่านสิ่งเหล่านี้และอีกมากมาย โมเสสแสดงภาพโยเซฟเหมือนกับที่ยาโคบบรรยายถึงท่านในปฐมกาล 49:26 ว่า โยเซฟเป็น “ผู้ยิ่งใหญ่ท่ามกลางพี่น้อง”

ที่นี่ ถ้ามองตามความเป็นจริง เราทุกคนรู้จากประสบการณ์ทั่วไปว่า โยเซฟต้องเคยทำบาปหลายครั้งในชีวิตแน่ สิ่งนี้เป็นจริงกับทุกคนในทุกยุค ยกเว้นพระเยซู ดังนั้น เหตุใดโมเสสจึงยกชูโยเซฟว่าเป็นเลิศเช่นนี้? จุดประสงค์ของท่านคืออะไร? คำตอบอยู่ในความจริงที่ว่า พระเจ้าได้ประทานสถานะโดดเด่นเป็นพิเศษแก่โยเซฟ และลูกหลานของท่านท่ามกลางเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล

สถานะโดดเด่นเป็นพิเศษของโยเซฟ และลูกหลาน ปรากฏเป็นครั้งแรกในการจัดสรรพระพรเป็นพิเศษสำหรับลูกหลานของโยเซฟในปฐมกาล 48:1-22 ในข้อเหล่านี้ ยาโคบอวยพรเอฟราอิม และมนัสเสห์ บุตรของโยเซฟ ราวกับว่าทั้งสองเป็นบุตรของตน จาก 1 พงศาวดาร 5:1 รูเบน สูญเสียสถานะบุตรหัวปี เพราะเขามีเพศสัมพันธ์กับพี่น้อง ดังนั้น เมื่อยาโคบรับเอฟราอิม และมนัสเสห์เป็นบุตรตนเอง จึงหมายความว่าโยเซฟได้รับพรของบุตรหัวปีเป็นสองเท่า

หนึ่งในส่วนที่น่าอัศจรรย์ที่สุดของการจัดสรรพระพรนี้ ปรากฏใน 48:13-20 ซึ่งยาโคบอวยพรเอฟราอิม และมนัสเสห์ โยเซฟบรรจงจัดให้บุตรของท่านนั่งต่อหน้ายาโคบ เพื่อที่มือขวาของยาโคบ ซึ่งเป็นมือแห่งพระพรอันยิ่งใหญ่กว่า จะวางลงบนศีรษะของมนัสเสห์ และมือซ้ายของยาโคบ ซึ่งเป็นมือแห่งพระพรรองลงไป จะวางลงบนศีรษะของเอฟราอิม การจัดสรรเช่นนี้ ดูเหมือนเหมาะสม เนื่องจากมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ แต่โดยไม่คาดคิด ยาโคบไขว้มือเมื่อยืนมือออกไป ทำให้มือซ้ายของท่านยื่นไปที่มนัสเสห์ และมือขวาของท่านยื่นไปที่เอฟราอิม โยเซฟไม่พอใจสิ่งนี้ และพยายามสลบมือของยาโคบเพื่อให้มนัสเสห์ได้รับได้รับพรมากกว่า แต่ต่อจากนั้นอะไรก็เกิดขึ้น ให้เราฟังในปฐมกาล 48:19:

'แต่อิสราเอลปฏิเสธว่า "พอรู้ ลูกเอ๋ย [มนัสเสห์] พอรู้ เขาก็จะกลายเป็นชนชาติหนึ่ง และจะยิ่งใหญ่ด้วย แต่น้องชาย[เอฟราอิม]จะยิ่งใหญ่กว่า และลูกหลานของเขาจะเป็นกลุ่มประชาชาติ" (ปฐมกาล 48:19)

หรืออาจกล่าวได้ว่า "พวกเขาเองจะเป็นคนทั้งชนชาติ" ข้อความ เช่น กันดารวิถี 2:18-21 และเฉลยธรรมบัญญัติ 33:17 บ่งบอกว่า เอฟราอิม กลายเป็นชนชาติที่มีประชากรมากกว่า และโดดเด่นกว่ามนัสเสห์จริง ๆ แท้จริงแล้ว ความโดดเด่นของเอฟราอิมยิ่งใหญ่มากจนถึงขนาดที่ภายหลัง ในยุคที่แตกแยกเป็นกษัตริย์สองฝ่าย ชนชาติอิสราเอลฝ่ายเหนือทั้งหมดมักถูกเรียกว่า "เอฟราอิม"

เอาล่ะ ทั้งหมดนี้อาจดูเหมือนไม่เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้ติดตามพระคริสต์ในยุคปัจจุบัน แต่สถานะโดดเด่น ที่มอบแก่เอฟราอิมโดยไม่คาดคิดในโลกโบราณของโยเซฟ และลูกหลานของท่านนั้น เล็งถึงการจัดสรรที่กำหนดโดยพระเจ้า ซึ่งสำคัญเป็นพิเศษต่อผู้รับสารกลุ่มแรกของโมเสสในโลกของพวกเขาเอง เมื่อโมเสสเขียนหนังสือปฐมกาล ท่านใกล้จะส่งมอบความเป็นผู้นำของชนชาติให้แก่โยชูวา ศิษย์เอกของท่าน แต่โยชูวานั้นไม่ได้มาจากเผ่าเลวี เช่นเดียวกับโมเสส และอาโรน โยชูวาไม่ได้มาจากเผ่ากษัตริย์ คือ เผ่ายูดาส ไม่เลย โยชูวามาจากเผ่าเอฟราอิม เผ่าที่พระเจ้าได้อวยพระพรให้มีสถานะโดดเด่นกว่าเผ่าอื่นทั้งปวง ในความเป็นจริงก็คือ โมเสสให้ความสำคัญแก่เอฟราอิมในบันทึกนี้ ก็เพื่อยืนยันความชอบธรรมของการที่ท่านเลือกโยชูวาเป็นผู้สืบทอด

ของท่าน กว่าเผ่ายูดาห์จะก้าวขึ้นมา มีสถานะโดดเด่น ก็หลังจากโยชูวาเสียชีวิตแล้ว และโยชูวา จากเผ่าเอฟราอิมผู้นี้เอง จะนำชนชาติอิสราเอลเข้าสู่แผ่นดินพระสัญญา

ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ในยุคปัจจุบัน มิติใหม่ของเรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน เรียกเราให้ยอมรับพระพรและบทบาทยอันหลากหลายที่พระเจ้าได้กำหนดไว้ในโลกของเรา ในระยะเปิดตัวของแผ่นดินของพระองค์ พระเยซูช่วยพระพรคนของพระองค์ด้วยของประทานอันหลากหลาย พระองค์มอบหมายให้บางคนเป็นอัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ครู และอื่น ๆ พระองค์ทรงเรียกคนแตกต่างกันสำหรับหน้าที่ และสิทธิพิเศษแตกต่างกัน พระคริสต์สถาปนาความหลากหลายนี้ ไม่ใช่เพื่อให้อันของพระองค์แตกแยก แต่เพื่อประสานพวกเขาเข้าด้วยกัน และตลอดระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เทของประทานลงมาตามที่พระองค์ประสงค์ และถึงแม้ในระยะสำเร็จบริบูรณ์ เราก็คงจะเห็นความหลากหลายในวิธีการที่พระเจ้าให้เกียรติคนเหล่านั้นที่ได้ติดตามพระคริสต์ เมื่อเราประยุกต์เรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่านเข้ากับโลกของเรา เราต้องยอมรับ และให้คุณค่ากับความหลากหลายที่พระเจ้าได้กำหนดท่ามกลางคนของพระองค์ในทุกยุคทุกสมัย

สรุป

ในบทเรียนเรื่องโยเซฟ และพี่น้องของท่านนี้ เราได้ดูที่โครงสร้าง และเนื้อหาส่วนสำคัญส่วนสุดท้ายของปฐมกาล เราได้เห็นว่ามีเหตุผลใช้บทเหล่านั้นอย่างไรเพื่อสนับสนุนประเด็นเน้นหลักต่าง ๆ รวมทั้งบรรดาประเด็นเน้นที่ปรากฏในปฐมกาลหลายส่วนก่อนหน้านั้น ตลอดจนการที่โมเสสเน้นเรื่องเอกภาพ และความหลากหลายในชนชาติอิสราเอลในบทเหล่านั้นเป็นพิเศษด้วย

เรื่องราวของโยเซฟ และพี่น้องของท่าน เผยให้เห็นว่ามันยากเพียงใดสำหรับอัครบิดรของอิสราเอลที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ แต่ท้ายที่สุด พระเจ้าก็ได้สถาปนาสายสัมพันธ์แห่งความรักที่จะดำรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา เรื่องราวเกี่ยวกับความริ้วฉาน การคืนดี และความกลมเกลียวนี้ แรกสุดถูกเขียนขึ้นเพื่อเรียกร้องทั้ง 12 เผ่าของอิสราเอล ให้สำนึกผิดและมีเอกภาพในฐานะประชากรของพระเจ้าในยุคของตนเอง และเรื่องนี้ก็เรียกร้องเราในปัจจุบันให้ต่อต้านความแตกแยกและส่งเสริมสายสัมพันธ์แห่งความรักที่ดำรงอยู่ท่ามกลางพวกเราผู้ติดตามพระคริสต์ ในฐานะพระกายของพระคริสต์ เราต้องเข้าส่วนในมรดกของพระคริสต์ และเรื่องราวของโยเซฟและพี่น้องก็ได้ให้แนวปฏิบัติที่ดีว่า เราจะอุทิศตนอย่างไรเพื่อความเป็นเอกภาพของคนของพระเจ้าในวันนี้ เพื่อแผ่นดินของพระเจ้าจะมีสง่าราศีไปทั่วโลก

วิทยากร

ดร. สก็อตต์ เรดด์ (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นอธิการบดี และรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ที่กรุงวอชิงตัน ดี ซี ดร. เรดด์ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต จากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป และได้รับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต และ ปริญญาดุษฎีบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยคาทอลิกแห่งอเมริกา สถาบันศาสนศาสตร์ออกัสตินที่ประเทศมอลต้า และสถาบันฝึกอบรมนานาชาติในแคว้นเมดิเตอร์เรเนียน ดร. เรดด์มีส่วนร่วมในเอกสารตีพิมพ์มากมาย เช่น “เทเบิลทอล์ค” (องค์กรสร้างสาวก “พันธกิจโลกออนไลน์”) หนังสือพิมพ์ “เดอะ วอชิงตันโพสต์” และ วารสารวิชาการคริสเตียน “เฟิร์สทริงส์” นอกจากนี้ ท่านยังได้ตีพิมพ์บทความ “Constituent Postponement in Biblical Hebrew Verse” (“การเปลี่ยนตำแหน่งของส่วนประกอบทางวากยสัมพันธ์ในบทกวีภาษาฮีบรูในพระคัมภีร์”) (Society of Biblical Literature, 2014) และ “อย่างสุดหัวใจ: มุมมองตามพระคัมภีร์ว่าด้วยพระบัญญัติข้อสำคัญที่สุดและความมั่งคั่งส่วนบุคคล” (“Wholehearted: A Biblical Look at the Greatest Commandment and Personal Wealth”) (Institute for Faith, Work & Economics, 2016)

ดร. สตีเฟน เจ เบรเมอร์ เป็นประธานภาควิชา และศาสตราจารย์ ด้านอรรถาธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมดัลลัส

ดร. โรเบิร์ต บี ชิสโฮล์ม จูเนียร์ เป็นประธานภาควิชา และศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมดัลลัส

ศาสตราจารย์ ดร. ซิเปรียน เค กุซึเอนดา เป็น “ศิษยาภิบาลเพื่อทุกคนชาติ” คริสตจักรเพรสไบทีเรียน ไฮแลนด์พาร์ค ในเมืองดัลลัส รัฐเท็กซัส

ดร. ริชาร์ด พเรตต์ จูเนียร์ เป็นประธานขององค์กร “พันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” และ ศาสตราจารย์ วุฒิคุณ ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) วิทยาเขตออร์แลนโด

ศาสตราจารย์ ดร. ไมเคิล วอล์คเกอร์ เป็นนักศาสนศาสตร์ประจำ คริสตจักรเพรสไบทีเรียน ไฮแลนด์พาร์ค ในเมืองดัลลัส รัฐเท็กซัส

ดร. ลาร์รี่ เจ วอเตอर्स เป็นศาสตราจารย์ ด้านอรรถาธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมดัลลัส

อภิธานศัพท์

วิหารยอนดา—โครงสร้างทางวรรณกรรม อันประกอบด้วยส่วนศูนย์กลาง ขนาบด้วยส่วนหน้า และส่วนตามหลังที่ขนาน หรือถ่วงสมดุลซึ่งกันและกัน

เอฟราอิม—บุตร คนที่สองของโยเซฟ ผู้ได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่กว่าที่พี่ชายของเขา มนัสเสห์ ได้รับ และเป็นบรรพบุรุษของโยชูวา

อิสราเอล—คำภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้าต่อสู้” หรือ “พระเจ้าสู้” ชื่อใหม่ ที่ประทานแก่ยาโคบ หลังจากท่านปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ และเป็นชื่อเรียกชนชาติที่สืบเชื้อสายจากยาโคบ

ชาวอิสราเอล—คนที่เป็นชนชาติอิสราเอล

มนัสเสห์—บุตรหัวปี ของโยเซฟ

โปทิฟาร์—ข้าราชการอียิปต์ ที่ซื้อโยเซฟไว้ เมื่อโยเซฟถูกขายเป็นทาส โดยภรรยาของโปทิฟาร์พยายามช่วยโยเซฟ แต่ไม่สำเร็จ

ทามาร์—ภรรยาหม้าย ของบุตรชายของยูดาห์ ซึ่งล่วงลงให้

ยูดาห์มีเพศสัมพันธ์ด้วย หลังจากเขาไม่ยอมให้เธอแต่งงานกับบุตรชายคนสุดท้ายของเขา นางเป็นมารดาของ เปเรศ และ เศ-ราห์

“โลกใบนั้น”—โลกที่ผู้เขียนพระคัมภีร์เขียนถึง

“โลกของพวกเขา”—โลกของผู้รับสารตั้งเดิมในพระคัมภีร์